Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Tractio de incarnatione - Cod. Ettenheim-Münster 198

Mangillius, Antonius

[S.l.], 1632-1634

Dispvtatio II.- De vnione verbi incarnati

urn:nbn:de:bsz:31-117158

Visual Library

illata?

Ad Christum satisfacientem Deo pro nobis potuisse agere ex virtute Iustitiae, si videlicet Deus iure dominii proprietatis a Christi humanitate exegerit vt ipsa pro nobis satisfaceret, sicuti a huiusmodi Dei exactione non potuit Christus quatenus pro nostris peccatis mortalibus satisfaciebat agere ex virtute Iustitiae rigorosae, quia ad hoc est necessarium, vt stat ex dictis anno superiori, agere ex aliqua obligatione Iustitiae proprie dictae, cum a. hoc non haberet talem obligationem ad satisfaciendum pro suis peccatis mortalibus, vt stat ex dictis, neq; potuit Christus huiusmodi obligationem in se transferre vel ex ea agere, si vero nostra peccata venialia sint nostra Iustitiam et ex eadem virtute teneamur pro illis satisfacere, potuisset Christus ex consensu Dei creditoris vel per illa offensi in se transferre et recipere obligationem quam habebat hoc satisfaciendi pro eisdem peccatis, atq; sic potuisset agere ex virtute Iustitiae dum pro huiusmodi peccatis satisfaciebat.

Advertendum est quamvis plures rationes satisfactionis rigorosae Iustitiae defuerint Christi satisfactionibus tum sive evenerit ex virtute Iustitiae sive ex virtute misericordiae vel alia virtute, de quare infra dicendum est, si per temporis lucidi fuerint longe gratior quam sit satisfactio pro iniuria, quae exhibetur inter homines licet haec haberet omnes rationes Iustitiae rigorosae, nihilominus tum quia Christi satisfactio est infiniti valoris, tum quia exhibetur Deo, siquidem ex hoc etiam capite servavit dignitatem, sicut Religio ex eo quod Deo cultum exhibet, servavit tantam excellentiam vt superet virtutem Iustitiae proprie dictae. Hic de necessitate Incarnationis et satisfactionis Christi absolutis tractandum est de fine et decreto Incarnationis, eo quod S. Thomas de his agat art. 3 et 4 huius quaestionis, per quam commodius de his agi potest cum de Christi praedestinatione infra agitabitur, sed etiam quae dici possent de sufficientia temporis Incarnationis, de qua S. Thomas art. 6 et 7. ex quibus partem harum difficultatum praetermittis; transibimus ad disputandum de unione Verbi Incarnati, de qua S. Doctor disputat quaestione 20.

DISPUTATIO II.

De Unione Verbi Incarnati.

CAPUT I.

Utrum Unio Verbi facta sit in natura?

Praemittendum est unionem esse duplicem. altera dicitur unio actiua, siue unitio quae est actio qua duo extrema vniuntur inter se. altera dicitur unio formalis quae nihil est aliud quam terminus immediatus unionis actiuae et dicitur etiam unio in facto esse, quae est qua extrema etiam in facto esse et unita

quamuis

quamuis a. proposita difficultas posit illigi de utraq; natura, pegnaue tn illigitur de unione filii, vt infra patebit.

Præmittendum e 2do q̃ sicut nomen naturalis illigitur ex ea substantia naturalis, ita nomen personæ significatur ipsam naturam naturalis vel illectualis subsistens, et ut vltimo terminata per subsistentiam suam, quæ subsistentia in natura naturali vel illectuali appellatur personalitas, hypostasis, et suppositalitas, sicut ipsa persona dicitur hypostasis et suppositum natura naturalis vel illectualis, ex quo fit q̃ nomen hypostasis sicut et nomen subsistentiæ, et suppositum duplicetur, nempe vt concretum, et abstractum; prioris modo significat naturam per se existentem, posterioris vero modo significat illum solum modum siue terminum a quo res habet vt per se existat. his præmissis.

Multi hæretici asseruerunt unionem verbi factam e in natura non in persona vel supposito, verum non eodem modo id ab oris explicatum e, siquidem Nestorii apud Theodoretum lib. 4 de hæreticorum fabulis voluerunt ex natura humana et diuina factam e 3tiam naturam, sicut ex elementis fit mixtum. alij voluerunt naturam humanam uertam e in diuinam, vt refert Athanasius in epist. et Pictetum et Ambros. lib. de Incarnatione cap. 6. alij hæretici naturam diuinam voluerunt et uertam in humanam, vt testatur August. hæresi 55. alij ex natura diuina et humana factam e 3tiam naturam vt ex materia et forma fit compositum, q̃ indicat Damasc. lib. 3 fidei orthodoxæ cap. 3. alij vero hæretici voluerunt in Christo e unitas non solum duas naturas sed etiam duas personas humanam et diuinam et solum dici unitas per unionem voluntariam et inhabitacionem Spiritus Sti et q̃a Christus erat instrumentum Dei ad exercenda illa opera quæ Christus operatus e. ita Nestorius et alij hæretici Nestorio antiquiores, vt patet ex confessione fidei Nestorij quæ habetur tomo vltimo Cyrilli.

Certum primo ex fide e duas naturas integras et inconfusas e in Christo; patet ex definitione Concilij Ephesini 1mi, et ex Calcedonensi act. 1 et 5 in 2da sessione fidei ex 5ta Synodo collatione 8 cap. 8. et ex alijs Concilijs quæ habes apud Suarez disp. 7 sect. 2 x Dico 1mo, et Vasquez disp. 15 cap. 4. porro ex Scripturis facile demonstratur fuisse in Christo duas naturas humanam scilicet et diuinam. et naturam humanam patet ex eo q̃ Christus tristatus e Matth. 26. et Marci 14; peccata nostra tulit in corpore suo super lignum 1 Petri cap. 2. in carne passus e cap. 4 et alijs multis locis. q̃ 2. in Christo fuerit natura diuina patet ex eo q̃ idem Christus asseruit Patrem suum e Deum et se esse unum cum illo Joan. 5 Ego et Pater unum sumus, et ex eo q̃ fuerit ante Abraham Joan. 8 antequam Abraham fieret ego sum. plura huiusmodi videri possunt apud alios.

Ex dictis 2. colligitur negandam humanam in Christo uertam e in diuinam, nec diuinam in humanam, nec vtramq; in 3tiam, 1o si primum accideret Christus non esset verus homo. si 2dum, non esset verus Deus. si 3tium nec esset verus Deus, nec verus homo. adde q̃ huiusmodi conuersiones non potuissent fieri sine Dei mutatione,

qn si

qa si nata divina conversa est in humanam vel utrag in 3tam profecto nata divina desisset esse, qd est maxime mutari. si nata humana conversa est in divinam se nata divina verificaretur qd est nata, passa, mortua &c, et per sequens mutata, qd est haereticum, ut serè testatur etiam Epiphanius haeresi 76. Athanasius epist. ad Epictetum. Augustinus haeresi 73 et alij.

Certum 2do ex fide est ex nata humana et divina in esse factam unam 3tam natam in Chro, sicut ex mata et soia fit compositum, qa alioquin si vere diceretur esse duae nata in Chro, sed una tm composita ex duabus, sicuti in homine una tm est nata nempe ex composita ex tia et corpore. Itera si magis est unitus cum humanitate Chri Filius quam Pater et Spiritus Sanctus, qa nata divina in qua est facta unio est aeq cognata ordo tribus personis. adde qd talis unio si convenit nisi naturis imperfectis quoad esse et operationem, quae ad componendum ex unum ens perfectum tam quoad de tum quoad rationem operandi ex se sunt aptae, ut et nata et soia, atqui nata divina et humana etiam separatae et completae et perfecta quoad esse et sit principium completum operandi & si prout concurrerent ad componendum unum ens perfectum modo explicato.

Tertio certum est ex fide in Chro esse duas natas humanam et divinam et tm esse una persona. stat ex Concilio Ephesino imo in quo fere nihil aliud sanctum est quam in Chro unam tm esse personam. ex Concil. Chalcedon. actione 5. ex Concil. Lateran. sub Martino 5 coll. vii. can. 6. et alijs Concilijs et PP. quos habes apud Suarez disp. 7 sect. 3. et apud Vasquez disp. 15 cap. 4. praeterea item stat ratione: qa si in Chro est tua persona et facta est unio tm accidentalis si magis nata humana est unitus Filius quam reliqua persona divina non forte per appropriationem, siquidem ois unio accidentalis Dei cum nata humana consistit in concursu alicuius boni creati qd realiter ag & a tota Trinitate. adde qd Chrs si magis proprie est Bonus quam reliqui boni Sancti, nec potuisset pro nris peccatis dignè satisfacere eo qd est purus Deus.

Quarto certum est ex fide unionem Verbi factam esse in ea persona et supposito hypostasi, nempe ita ut humana nata sit unita subsistentiae Verbi. stat ex epist. Concilij Alexandrini quae postea approbata fuit in Ephes. et ex Concilio 5 generali Constantinop. collat. 8. Haeres. a veritate catholica definitio magna ex parte depetatur sanctissimo ac doctissimo Cyrillo Alexandrino, quamvis et in Ecclia semper indubitatum fuerit Christum fuisse unum assumptione humanitatis in Verbum prout Verbum distinguitur a coeteris personis, tm usq ad Cyrilli tempora explicata si fuerat Chri incarnatio sub terminis unionis hypostaticae, cum per occasionem haeresis Nestoriana, quae si tm duas natas sed etiam duas personas ponebat in Chro sub eisdem terminis ab eodem Cyrillo exposita est, et colligeretur humanitas ita esse assumpta a Verbo ut una persona in duabus naturis subsisteret, quam deinde eadem tanquam maxime accommodatam ad mysterij nostri explicationem

Concil.

Concil. Ephes. 1mum (: cui Cyrillus pro Coelestino Pontifice Praesidens Legatus sentiam Nestorij damnauit :) Etsi vita secuta e e merito, sic .e. Ergo igitur utrq naa integra permanente vnionem propriè factam ee in hypostasi seu personalitate, atq adeo in Chto vnam ee personam, qa vna tm e Verbi personalitas qua utrq naa supponitur.

Obiicies 1mo: Ioan. cap. 1 dicit: Verbum caro factum ee & Verbum vt carnem verum e & in Chto vna tm e naa. Ergo sequitur: qa quando Ioan. 2 dicitur aquam vinum factam ee, sequitur e eam ee quoddam in vinum.

R negando 1mam seq: ad probatam dico quamuis interdum cum dicitur vnum fieri alterum sensus sit illud conuerti in alterum, n tn semper idem e sensus eiusdem modi loquendi. Et qa lignum dicitur fieri calidum e tn n significat: calor conuerti in calidum, siquidem lignum manet idem sub illo termino quem acquirit per illud fieri. Sic igitur cum dicitur Verbum factum ee carnem bene poterit dici qd Verbum vta fuerit factum caro vt pot illud adhuc sit Verbum.

Obiicies 2do: Cyrillus Alexandrinus lib. 1 de fide ad Reginas docet n oportere dicere in Chto duas naas sed vnam tm Verbi incarnatam & ex Cyrillo n sit in Chto duae naae.

R cum Cyrillus loco citto docet in Chto vnam ee naam Verbi incarnatam sensus e, qd vna diuina naa in persona Verbi sit vnita naa humana, qd o fide certum e optime conuenit cum eo qd in Chto sint duae naae, imo hoc ipsum per illud significatur, vt recte notat idem Cyrillus epist. 2 ad Nestorium dum e. dicitur vna naa Verbi ee incarnata aperte significat vnam naam ee vnitam alteri nempe mediante subsistentia Verbi, ac proinde duas naas ee in eo qd per vnionem constitutam e. alij aliter R dent ad obiectionem ex Cyrillo factam. sed allata responsio videtur ee melior.

Obiicies 3tio: ex Athanasio in Symbolo, sicut anima rationalis e caro vnus e hoo ita Deus e hoo vnus e Chtus & sicut ex tia rationali e corpore constituitur vna naa humana, ita ex Verbo e naa humana constituit vna naa.

R negando seq: qa Athanasius illud exemplum affert solum ad significandum qd sicut ex tia e corpore constituitur vnum per se, ita etiam ex naa humana e Verbo constituat vnum per se qd e Chtus, n a. affert illud exemplum ad significandum qd eo modo vnum per se constituatur ex duobus posterioribus quo constituitur ex duobus prioribus.

Obiicies 4to: in eodem Athanasij Symbolo Deus e hoo dicitur ee Chtus, pterea alij Patres dicunt Deum assumpsisse hominem & in Chto n solum sit duae naae nempe diuina e humana, sed etiam duo supposita, hoc & suppositum Verbi e suppositum hois.

R negando seq: qa quando Athanasius ait Deus e hoo dicit ee Chtus significat Deum e hominem n ee duo supposita sed vnum, cum e. alij Patres docent

doceant Verbum assumpsisse hoīem late per hoīem illigunt humanitatem siue naam humanam, vt testatur D. Thomas q. 4 art. 3.

Ex dictis a. obiter colligitur cum dicitur in Chro ee n solum suppositum diuinum sed etiam humanum significari in Chro ee suppositum qd subsistit tum in naa humana tum in naa diuina, qd e verissimum, n a. significari qd in Chro pter suppositum proprium diuinae naae sit etiam suppositum proprium naae humanae, qa hoc e ctra fidem, e adhoc vt vere dicatur in Chro ee suppositum diuinum e suppositum humanum sufficient naa diuina, naa humana, e subsistia diuina quae cum naa diuina constituat suppositum diuinum cum humana humanum.

Obycies 5to: psona e incouicabilis & psona diuina n e couicata naae humanae Chri & humana Chri naa in eodem Chro subsistit per propriam subsistiam, e per sequens in Chro st duo supposita oio ctra distincta.

R. quando psona dicitur ee incouicabilis tm significatur psona ee incouicabilem alys suppositis vel psonis, ac proinde psona pt adhuc couicari pluribus naturis.

Obycies deniq: psonae n pt fieri additio & naa humana in Chro n e vnita psonae Verbi, qa alioquin eet eidem psonae addita.

R. psonae n pt fieri additio alicuius qd illam complet, pt tn eidem fieri additio alicuius qd ab illa compleatur vel pficiatur, rao a. huius rei e, qa cum psona vel subsistia sit vltimum complementum e vltimus terminus in raoe substiae n pt illi addi vllum vlterius ipsius complementum, pt tn illi addi aliquid ab ipsa complebile vel pfectibile, neq e. hoc repugnat raoi subsistiae vel psonae.

Addendum e interdum Patres appellare vnionem Verbi naalem interdum eetialem, n quidem eo qd mediante huiusmodi vnione ex naa diuina e humana facta sit vna naa vel eetia, sed eo qd mediante eadem vnione naa diuina e naa humana vnitae sint in eodem supposito, cum a. Diuus Thomas in hac quaest. art. 4 docet in Chro ee duas raoes subsistendi, n e sensus qd in Chro sint duae raoes foales subsistendi siue duae subsistiae inter se realiter distinctae, sed duae raoes subsistentes, hoc e, duae naae subsistentes in eodem supposito.

CAPVT. II

An Christi persona post vnionem Incarnaois sit composita?

Haec difficultas e tm de modo loquendi, vt infra ostabit, atq ideo breuiter a nobis expedietur, quoniam a. Chrg vt totum qdam e includit duas naas e psonalitatem diuinam e raoem naae humanae includit maam e foam siue corpus e saam, & ex altera parte psonalitas e vna simplex dubitari pt: an Chri psona vel Chrg poit dici compositus?

Dico 1mo.

Dico 1mo. Chrs pt dici compositus ex tia & corpore, vt stat ex sonc.
Let. ratio e, qa Chrs rade naa humana pt dici passus & mortuus & rade naa humana pt etiam dici compositus ex naa & tia, ex corpore & tia, neq ~~[illegible]~~ periculum vt hac compositio deferatur ad personam Chri quasi ea secundum se composita sit. additum e. illud ex corpore & tia sufficienter significat talem compositionem Chro tribui rade naa humanae.

Dices: n pt dici Chrs ex creatura vel Chrs incepit e & neq pt dici Chrs e compositus ex tia & corpore. & negando neq: ratio disparitatis e, qa compositio n e ex ijs principijs quae 1mo conveniunt supposito, sed ex ijs quae 1mo naa conveniunt, vtra vero e creaturam, incipere e, & alia huiusmodi de quibus infra dicendum erit, 1mo vero veniunt ~~in~~ suo composito & ideo n potest tribui ~~illo~~ persona Chri simpliciter. addo, pe compositionem ex tia & corpore includam in naa humana pbe etiam Christum dici compositum simpliciter sive absolute addito rade, qa Chrs simpliciter & absolute dicitur passus mortuus &c & simpliciter & absolute pt dici compositus, hoc e. rade naa humana n vere conveniunt Chro quam illud.

Dico 2do. persona Chri cogo subsistat in duabus naturis simpliciter & absolute pt dici composita. vta D. Thomas art. 4 huius quaestionis. Suarez disp. sect. 4 § dico tertio. Vasquez disp. 16 cap. 2 & alij recentiores communiter. & tn vta Bonaventuram in 3 dist. 6 art. 1 q. 2 & alios apud Vasquez loco citt. cap. 1. Proprie pt ex Concil. Constantin. 1mo collat. 8 can. 4. vbi definitur Chri personam e compositam, & ex Sophronij Pontif. epist. quae e in actione 1ma 6 Synodi Constantin. vbi patrum dicit Chrs unus persona composita. ratio a. e, qa e compositum nihil e aliud quam e structum ex pluribus simul positis nec iunctis, sed Chrs e structus ex pluribus simul positis nempe ex naa humana & ex naa divina iunctis in eadem personalitate Verbi & Chrs e compositus, & per sequens Chri suppositum nec persona e composita. hic a persona n accipitur pro subsistentia in abstracto sed pro concreto & subsistentia & naa Christum diversa tum humana.

Obijcies: nihil pt componi nisi ex ijs quae se respiciunt tanquam actus & potentia, sed huiusmodi n e naa humana & subsistentia Verbi vel naa divina &c.

& quando dicitur nihil pt componi nisi ex ijs quae se respiciunt tanquam actus & potentia tunc per actum illegitur actus informans vel perficiens, per potentiam a. illigitur informabile vel perfectibile quamvis a. Verbum in incarnatione n sit actus informans naam humanam e tn actus illam perficiens, & licet naa humana n sit potentia informabilis e tn perfectibilis a Verbo vt infra dicetur. ex his a. pt qd licet Deus n possit venire in compositionem tanquam principium materiale vel formale, pt tn alia rade.

Obijcies 2do: nihil pt e compositum nisi ex partibus quae necessario sint aliquid imperfectum, sed Verbum n e imperfectum & Chrs n e compositus modo dicto.

& negando

Q. negando ma: vide e. qa ad rationem componentis satis e si ipsum ut constitutum ex pluribus suae ea propriae haeat rationem partis suae non. Itt qa etiamsi n. sint proprie partes constitutum tn ex illis n. e simplex sed e compositum, equidem huiusmodi constitutum pt simpliciter appellari compositum sicut simpliciter n. e simplex partim si simpliciter e per id unum sicut e Christus

Ex his a. colligitur n. pcte qd compositum sit effectus componentibus inferri qd persona Christi si sit composita, sit effector Verbo aut divinitate qa compositum n. e virtute effectivo nisi componentibus quae hanc rationem partis proprie dictae e ex sua natura ordinata ad constitutionem unius tertii, neq. Verbum aut divinitas e huiusmodi. X ex eo

Obiices 3tio si persona Chri. est composita sequeretur compositum poe. esse cum componente, siquidem n. alia e persona Christi composita e persona Verbi componens.

R. Christi personam secundum se vel prout e componens n. induxisse naam humanam, sicut induxit Christi persona prout e composita, ac proinde persona Christi prout e componens n. e persona Christi prout e composita, ex hoc n. licet inferre qd ex Christo sit alia e alia persona.

Obiices 4to: componentia sit prior composito qd naa divina e naa humana sit prior persona Christi quam componens. hoc a. videt repugnare.

R. naam humanam e divinam n. esse priores persona Christi secundum se sumpta, esse tn priores persona Christi prout e composita ex naa humana, naa divina, e divina subsistentia vel personalitate, neq. in hoc ullum e absurdum.

Obiices ultimo: de compositum e creatum qd si persona Christi e composita e creata, qd e absurdum.

R. Christi personam esse creatam n. secundum se vel prout e aliquid simplex, sed tm prout e composita, neq. in hoc ullum e absurdum, qa huiusmodi creatio n. e terminata ad Verbum secundum se neq. illud mutatur, sed ad totum constitutum ex naa humana e supposito divino.

CAPUT III.

An Verbi divini e natura humana Christi sit aliquid creatum.

Quae S. Thomas disputat art. 5 e 6 infra, quantum satis e, ex occasione explicabuntur, quibus ad illud qd tractat art. 7 gradum faciemus. e potissimum terminos unionis hypostaticae secundum qd sit terminus talis unionis explicemus, iam de ipsa unione secundum se disputandum e.

Supponendum e a. unionem hypostaticam n. esse aliquid reale ex parte Verbi ad naam humanam, qa Verbum e unaquaque relatio realis ad creaturam, ut optime docet S. Thomas in corpore eiusdem articuli, illud a. remanet contro=

controuersum: utrum unio hypostatica sit aliquid reale superadditum et receptum in ipsa naturam humana quo eadem natura unitur divinae hypostasi.

Ia sententia vult divinam hypostasim et humanam naturam realiter separatas unari absque ullo reali superadito. ita Gregorius 2a 3mo dist. 28 q. 2 ad 17 et 18. eandem sententiam sequuntur multi Thomistae, qui tamen in eo differunt a Gregorio, quod ipsi ponunt relationem sequentem ex unione facta inter Verbum et humanitatem, Gregorius a. negat etiam relationem sequentem, hac 2a sententia in eo fundatur, videtur nihil fundato, quia divina voluntas et omnipotentia potest facere ut absque ulla mutatione reali aliqua sint unita, quae prius unita non erant.

IIa sententia affirmat naturam humanam superadditum esse aliquem modum realem quo mediante et supposito Verbi divini inter se unita sint, verum etiam sectatores huius sententiae differunt inter se; quidam enim volunt modum illum esse accidentalem, ut tradatur Vasquez disp. 18 cap. 2., alii docent modum illum esse substantialem. ita Suarez disp. 8 sect. 2. Vasquez loco citato. Lessius lib. 2 de affectionibus divinis cap. 2. et cum recentiores.

Dico primo cum 2da sententia. natura humana per aliquid reale superadditum unitur Verbo divino hypostasi quo definente nec cum simili succedente illa desinerent esse unita. Prob: quia natura humana secundum se et praecindens a subsistentia et indifferens ut sit unita vel non sit unita Verbo. similiter et indifferens ut sit unita persona Verbi potius quam persona Patris vel Spiritus Sti. per aliquid reale superadditum debet esse unita persona Verbi. Ans Prob: quia nulla est maior ratio cur natura humana considerata secundum se sit potius unita Verbo quam non unita, potius unita Verbo quam reliquis personis. Consequ: videtur constare, quia quod est indifferens ad esse tale reale et non tale, per aliquid reale superadditum debet determinari ut potius sit realiter tale quam non tale.

Nec potest voluntas divina unit persona Verbi naturam humanam efficiendo non totum quod est, nihil reale superaddat natura humana.

Sed contra est. quia ut persona Verbi et natura humana conflent hoc unum per se vel hoc totum substantiale, quod sunt, debent esse realiter et formaliter determinatae ad faciendum illud unum, cum ex se sint formaliter indifferentes vel non aptae ad faciendum unum. Inter voluntatem divinam quae effective concurrit ad constituendum illud totum, debet assignari aliquid aliud ex parte obiectiva illius voluntatis quod formaliter determinet personam divinam et naturam humanam ad faciendum unum totum et unum per se, illud a. formaliter determinans non est nisi aliquid reale superadditum ipsi naturae humanae, cum non potest esse superadditum Verbo, ut ruam faximus et ipsa unio hypostatica ut patet. Ans Prob: quia Dei voluntas non potest variare realiter et intrinsece res nec superaddere aliquid reale alicui, sicuti non potest ~~tura~~ facere album de non albo album absque superadditione albedinis, nec potest unire duo ad faciendum unum per se

in ratione

in ratione naturæ nisi superaddendo alteri aliquid rationis cui illa unianter
et conjunganur omnino naturæ, vt eodem solet probari in physicis. neq;
responderi potest quod persona divina et natura humana per actum voluntatis
Dei liberum formaliter determinentur ad faciendum unum totum, nam actus
liber Dei nunc est virtualiter distinctus ab entitate divina nunc n, non potest habere
rationem formalis unionis intercedentis inter Verbum divinum et naturam humana-
nam, hoc a. patet: quia si actus ille divinus naturam humanam formaliter uniret
Verbo, vel eam Verbo uniret, quia ipse est actus voluntatis Verbi, vel quia hic pro
termino vel obto ipsum Verbum quatenus est: Actus per eundem actum vult
naturam humanam esse unitam Verbo. imum nici hoc est, quia alioquin actus liber
Dei naturam humanam uniret ex obto personis divinis cum sit actus voluntatis
quam trium personarum. neq; est dicendum, quia ~~cum~~ voluntas Dei n est re
vera dicimus, uniri res formaliter et realiter ex eo fieri quod illas has pro obto
nisi saltem in aliqua illarum de nouo aliquid reale producat.

Quoties ergo naturam humanam cum sit unita Verbo determinari n
per additionem, sed per ablationem vel remotionem alicuius realis quod impediebat
ne humana Chri natura esset Verbum est unita.

Sed ~~stra~~ est, quia illud quod sublatum est, vel erat aliquid extrinsecum, vel
intrinsecum naturæ humanæ. imum dici n potest, quia extrinsecum impediens unio-
nem duorum nihil aliud videtur esse quam distantia localis interrupta inter
res quæ debent uniri, ocs a. divinæ personæ semper et ubique presentes n sunt
humanæ, unde natura ~~humana~~ humana vel alterum duorum personis vel nulli
earum est unita. neq; est dicendum, quia illud intrinsecum naturæ humanæ
per cuius sublationem esse vel e aliquid substriale, quia natura humana, vel ali-
quid accidentale. n imum, quia humanæ Chri naturæ nihil proprium substriale
defuit ipsi propriam substriam, vt fide certum est, et infra ostendetur, quæ
substria ejus in humana Chri natura nunquam fuerit, hic potuit detrahi
eidem naturæ nec ~~propter~~ propter illius abscentiam potuit esse maior res caro humana.
natura est potius unita quam n unita, vel potius unita personæ Verbi quam reli-
quis. quia a. neq defendi potest intrinsecum per cuius sublationem esse
aliquid accidentale huic aliqui accidens vel dispositionem, patet quia nullum
accidens, nulla dispositio potest assignari per cuius ablationem vel absentiam natura
humana possitis determinari vt potius esset unita personæ divinæ quam n
unita, potius unita Verbo quam alteri personæ.

Ex dictis igitur patet natura humana Chri fuisse superadditum ali-
quid reale. vt esset unita supposito divino Verbo, potest a. alia etiam ratio
afferri ad probandam nram propositionem, vt videre est apud Lessium lib. 5 de
perfectionib. divinis cap. 6. Suarez disp. 8 sect. 3. Vasquez disp. 18 cap. 3 ad racom.
et alios recentiores, sed illa vel revocantur a nobis factam, vel n habet mul-
tum roboris.

Objicies imo:

Obycies jmo: voluntas Dei ft aliquid creatum v:g: nrum intellectum extrinsecus e abq ipius mutade intrinseca elevare ita vt is sit formaliter potens ad aliquid efficiendum nempe visionem beatificam & poterit etiam nda humana elevari ad visionem hypostaticam abq di mutade sibi intrinseca ft a. eadem elevare fieri potis ad visionem cum hac persona quam cum alia per liberam Dei voluntatem & nulla e necessitas ut ad di nda humana Chri aliquid intrinsecum per id illa vnietur Verbo.

R transeat tns dic a. transeat, qa licet illud iam satis coniter recedatur, at alys tn negatur. eiusde nego rseq: rdo disparitatis e, qa quando Deus elevat intellectum extrinsece ad hoc vt possit videre Deum, tunc intellectus sti: tuitur formaliter potens videre Deum per ipsam Dei objectam ex Dei decreto applicatam vel assistentem extrinsece eidem intellectui, sta vero si Dei voluntas pot similiter extrinsece elevare ndam humanam vt ea abq di sui mutade intrinseca det formaliter vnita Verbo secundum Dei voluntatem aut etiam gratiam, nda humana deteret de formaliter vnita Verbo. hinc a se: quentur qd nda humana det ac vnita. oby tribus diuinis personis, vt facile colligi ft ex supradictis, vel certe qd eadem Dei voluntas e omnipotens deberet supaddere aliquid reale nde humana ad eam formaliter determinandam vt det realiter e formaliter vnita Verbo, cum ipsa secundum se sit indifferens vt sit vnita Verbo e n sit vnita.

Obycies 2do: duae partes aquae abq di reali supaddito potut vniri inter se constituere vnum totum indiuiduum & similiter persona Verbi e nda humana abq di reali supaddito potut vniri e facere vnum per se qd e Christus.

R apud multos Falsum e tns, nempe apud eos des qui volunt, quando vniuntur duae partes totum, produci de nodo aliqd indiuisibile, totum: tum, vel aliquem modum supadditum quo mediante partes in ipsam facere vnum per se cum prius n facerent, quicquid sit de hac re certum e apud des, qd, vt duae partes aquae faciant vnum cum prius n facerent debet determinari saltem per indistantiam localem & similiter persona Verbi e nda humana vt faciant vnum per se debent determinari per aliquid aliud a seipsis, sed n potut determinari per indistantiam localem, qa hoc etiam supponit coexistentiam, sta humana eo ipso indistantiam ab obiectibus quinis diuinis & nda humana e Verbum debent determinari per aliquid aliud reale supadditum. his a. absolutis definiendum e an detectum reale superadditum sit aliquid accidentale vel substantiale. ro. sea. re.

Praemittendum e diuinctionem eorum ex quibus aliqd vnum per se componitur ee de intrinseca rde illius, seq: componitur compositum ft de aut illegi abq fuiusmodi coniunctione, quoniam o. dua ex et quibus aliquid com: ponitur, formaliter coniungunter per id quo vniuntur, si hoc ipsum e aliquid distinctum a partibus, sta vt partes n vniantur seipsis formaliter sed per

aliquid

aliquid superadditum, hoc ipsum necessario è de ratione intrinseca rei constitutæ è compositæ, vt per se sit.

Premittendum è rursum hoc accidens esse de intrinseca ratione subsistentiæ, quia ex aliquibus distinctionem inter se retinentibus fit fieri vnum per se, eusmodi è subsistens è ens subsistentiale, nisi vnum compleat è efficiat, alterum verò compleatur è efficiatur intra idem ès, cum igitur ~~nam~~ accidens non sit intra idem ès cum subsistentia, non fit ex accidente è subsistentia fieri vnum per se, sed tm vnum per accidens, è per sequens impossibile è accidens esse de ratione intrinseca vnius substantiabilis. his premissis.

Dico 2do. superadditum naturæ humanæ per quod ipsa vnitur Verbo, non è accidens. in hac propositione sunt cum S. Thoma, vt infra videbitur cum Suarez, Vasquez, Lessio loc. citt. è aliis sectatoribus 2ræ sententiæ; eadem tm propositio è ita S. Bonaventura in 3mo dist. 30 q. 4 art. 2 è in 3tio dist. 3 q. 1 art. 5. vbi docet qualitatem absolutam rei ipsa distinctam a natura humana fuisse productam vt illa Verbo uniretur, è asserit eandem sententiam fuisse Alexandri de Ales, quamvis Vasquez disp. 18 cap. 2 velit Alexandrum non fuisse in illa sententia, è Occamum docuisse etiam contrariam.

Pro propositione: quia si vel. superadditum, per quod humana natura vnitur Verbo, è accidens, vel è tale vt per ipsum humana natura formaliter vniatur Verbo, vel tm per illud eadem natura disponitur, vt postea Verbum è natura humana se ipsis formaliter vniantur. imo dici non fit, quia hic hoc Christus è vnum ens per se subsistens, vt docet fides catholica, è idem ens per se è compositum, vt constat ex dictis, ex supposito nunc è natura humana vnitis è vnito natura humana ad Verbum non fit formaliter sentire, in aliquo accidenti modo explicate, quia aliquin accidens esset de intrinseca ratione vnius per se substantialis, quod repugnat, vt constat ex dictis. Quod a. non potest dici 2dum patet; quia si accidens superadditum ad vnionem naturam humanam cum Verbo è tale vt per ipsum natura humana determinetur è disponatur ad hoc vt seipsa vniatur cum Verbo, vel hoc accidens è aliquid absolutum, vel è aliquid respectivum. imo a. non fit esse accidens absolutum, quia sic humana natura non potest determinari vt est vnita potius Verbo quam alteri personæ divinæ, cum è huiusmodi accidens nullam ex nostris personis determinate nempe tam respiciat, non è maior ratio cur per illud natura humana determinetur è disponatur vt ipsa sit vnita potius Verbo quam reliquis personis.

Quod si dicas accidens illud superadditum non absolutum sed respectivum, nempe ita vt respiciat determinate personam Verbi non reliquas, è ideo disponat naturam humanam vt ipsa sit potius vnita Verbo quam reliquis personis, sicuti multi volunt quoad. natura determinari est disponitur vt illa ipsa vniatur, quia è quia ipsa vniatur natura.

Contra hoc imo è, quia exemplum è falsum, quod satis ~~fal~~ firmis argtis

aptis conuiter obtendi solet in Philosophia. Ad 2dam ita, quia si naa
humana secusa realiter vnitur Verbo, cum vnio necessario ponat in
relatione praedicamentali, vt patet ex dictis, sed transcendentali, hu-
iusmodi relatio vnionis debet esse identificata cum naa humana, cum
ipsum independenter a quocunque accidente etiam respectiuo superad-
dito naa humana stat, hanc vnionis relationem ad Verbum esse in
inditam a Verbo, alias huiusmodi accidens erit vnita Verbo, aut ita
ex naa humana e supposito diuino constituitur vnum per se absq; ulla
reali mutatione extremorum. Et qua ratione fieri potest vt videatur satis posse,
siquidem naa humana e gremio diuina Verbi mediantes necdum vnitae, per
nihil reale superadditum afferunt a seipsis realiter sumpti, et ita priori modo
vt ajunt componunt, neuti constituerent posteriori modo sumpta licet vtro
modo possint accipi collectiue. Denique ita exemplum naa e foa, ea naa
habet poam naalem ad formam tanquam ad propriam actum, e foa habet inclina-
tionem ad illam tanquam ad propriam poam, quare cum inter illas secundum
se sumptas ea tm sit improportio, id pria naa e indifferens ad oes foas, vt patet
propria huius actus requiruntur dispositiones tanquam determinatio quaedam.
Ita vero naa humana nullam habet naalem poam ad gremium naturam Verbi
vel ad illam aliam gremium diuinam, nec gremio diuina habet naalem inclinatio
ad naam humanam, ideo naa humana non potest per aliquod accidens determinari
vt seipsa sit vnita Verbo et Verbum seipso sit vnibile naae humanae.

Addo cum Deus posit ponere accidens separatum ab oi subtia,
vt patet ex Eucharistia Christi, potent etiam multo magis Christum vt e gdam com-
positum separare ab oi tuto accidente, praertim cum subtia non dependeat
ab accidente, sicut accidens dependet a subtia, atqui si humana Christi
naa per accidens aliqd esset determinata, vt seipsa realiter esset vnita Verbo
non esset Chrs vt e totum gdam subtiale separari ab huiusmodi accidente,
adeoquin si posit separari potuisset etiam constitui absq; tali accidente, cum
absq; illo Verbum diuinum e naa humana possint se sibi inuicem applicata.

Dico vltimo. Inco hypostatica e modus quidem substantialis
supernaturalis recepitus in naa humana e terminatus ad poam Verbi, qui modus
e res realis vniendi humanam naam e poam Verbi. in hac sententia
conuenimus cum Suarez, Vasquez e Tertio loc. cit. e cum alijs. eandem
sententiam quatenus asserit vnionem hypostaticam esse aliquid substantiale exis-
timamus esse ad mentem D. Thomae, i.s.e. in hoc art. ad 3tium sic ait: hoc
dicitur esse Deus pp vnionem in quantum terminatur ad hypostasim diuin-
nam. his a. verbis, vt patet, significatur vnionem esse de intrinseca ratione hos Dei,
esse per sequens esse quid subtiale, cum nihil accidentale possit esse de intrinseca
ratione subtiae, vt patet ex dictis. nec obstat pp S. Thomas in corpore articuli e
alibi eandem vnionem appellet relationem naae humanae ad Verbum, pp licet

Vnio

Unio ñ sit relatio adventitalis, e sic relatio ~~accidentalis~~ transcendentalis.

Ex conclusio: qa unio hypostatica, quam ex supradictis sequitur esse quod humana Chri nata sup adventum suo Verbo nempe eidem natæ humanæ, seipsa formaliter uniretur, aliquin deberet uniri per aliam unionem e hæc, cum sit eadem ratio, per aliam, e sic deinceps, ac proinde daretur processus in infinitum. adde qd unio hypostatica e actualis ratio unienti: nam humanam cum Verbo necesse existere, nisi dum illa sit unita, e e modus nata humana. qd a. sit substantialis patet: qa ñ e accidens nata humana eam disponens vel formaliter uniens Verbo, ut supra ostensum e e e aliquid substantiale quo sc: humana nata e Verbum conveniunt ad faciendum unum per se substantiale nempe Christum qui e unus in tota persona. qd a. unio hypostatica sit supranatalis patet: qa superat vires activas totius natæ e e supra exigentiam sui esse: qd vero solum terminetur ad Verbum divinum patet: qa ñ est in illo recipi, ut supra diximus. e sequitur ex eo qd alias Deus contra Scripturam e fidem esset in seipso mutatus realiter intrinsece, siquidem Verbum divinum per aliquid in se realiter receptum aliter se haberet in seipso atq se haberet prius. denique qd eadem unio respiciat Verbum patet: qa e ratio formalis unionis natam humanam cum Verbo e necessario Verbum respicit.

Ex dictis a. colligi: 1o qd idem modus unionis ñ ut quod sed ut quo ingreditur compositum qd e Christus, qa in illo e e inclusus ñ tanquam aliquid componens, sed tanquam id quo persona divina e nata humana. componunt Christum qui e unum substantiale e in nate suppositi.

Obiices: si datur talis modus in nata humana Chri sequitur eam ñ uniri immediate personæ Verbi, sed mediante aliquo creato, nempe ipsa unione. e humana Chri nata ñ e unita Verbo tanquam aliquid constituens unum per se cum eodem Verbo.

R negando seq: antecedens, quamvis e. humana Chri nata predictus modus requiratur, adhuc nata humana unitur immediate Verbo, qa modus ille ñ se sit inter humanam natam e Verbum sicut sch. v: g: gluten inter duo ligna, quæ illo innectantur, nec idem modo Verbo uniretur ut quod sive tanquam res qua uniatur simpliciter, sed ut quo sive tanquam ratio formalis qua ipsa nata humana Verbo uniretur, hoc a. ñ impedit quominus humana nata sit immediate Verbo unita, sicut nec unio iuxta corpus ñ tam e intercedens inter corpus e tam e subiectata in solo corpore ñ impedit quo minus corpus e tam sint immediate unita.

Obiices 2do: si unio hypostatica terminatur solum ad Verbum e in eo ñ recipitur, sequitur Verbum ñ ee intrinsece unitum humanitati, e per sequens Verbum per solam denominationem extrinsecam dicetur

unitum

unitum, sed hoc est absurdum. Maior est: quia unio non affert intrinseca Verbum sed tm extrinseca terminatur ad ipsum & denominatio unitributa Verbo, cum desumatur ab aliquo quod est ordo extrinsecus Verbo, & denominatio mere extrinseca.

Respondent aliqui negando maiorem objectionis, quia inquiunt adhuc ut unum dicatur intrinseca unitum alteri, sufficit si unio pendeat ab illo extrinsecus tanquam a termino ubi intime praesenti, unio a hypostatica natura humana Christi sic pendet a Verbo.

Sed contra hanc responsionem est, quia si Angelus angelicus ut ex natura rei distinctus a substantia Angeli, ut multi arbitrantur, & Angelus abstracta, sed impressa intuitive cognoscat suam substantiam, ut vult communis sententia, pro etiam indicio veracis cognitio intuitiva substantiae Angeli existens in eusdem Angelus extrinsecus pendet ab eadem substantia tanquam a termino vel obiecto ubi intime praesenti, nec tm illud dicet substantiam Angeli esse intrinsecus unitam eidem cognitioni & falsum est quod dicitur in obiectione, aliunde, quae facile excogitari possunt, et impugnari eadem responsio.

Sed respondent aliqui concedendo maiorem, & negando minorem, siquidem dicunt Verbum denominari unitum extrinsecus per unionem, & quod unitum denominatur ab unione, ubi extrinseca, licet ea sit ex intrinseca tamen compositi, quod est Christus, atque hoc modo loquendi nonnulli recentiores volunt sentire Bonaventura in 3 dist. 19. 5.

Sed contra hanc responsionem est, quia de ratione constituentis unum per se cum alio videtur esse quod sit illi intrinsecus unitum, & ideo etiam sua radalis licet sit unita corpori per unionem receptam in solo corpore, iuxta multorum sententiam, nihilominus etiam ex eadem sententia dicitur esse corpori intrinsecus unita.

Respondendum est igitur negando maiorem, nec est, quia licet hypostatica extrinseca terminetur ad Verbum, per illam tm Verbum & natura humana concurrant vel coniungantur ad constituendum unum per se, ac proinde cum Verbum dicitur unitum natura humana, non est denominatio extrinseca, sicut est denominatio dextri, cogniti, visi, agentis &c. siquidem denominatio extrinseca non est desumi ab aliquo ita coniungente rem denominatam cum altero extremo ut ex ipsis fiat unum per se, quod stat ex duobus denominandis recentibus, & ex quaecunque alia quae extra controversiam sit extrinseca, ac proinde denominatio extrinseca desumitur a sola ista extrinseca rei denominatae, ut cum hac, illa huic accidentaliter & extrinsecus sit conuncta vel faciat tm unum per accidens, non per se.

Adverentes

Addendum est tm inter nos, & Authores Verbum extrinsecus

denominari

denominari unitum humanæ Christi naturæ, non ab ipsissimum rare ipsa, ut
ait, sed tan in modo loquendi, quoniam tan communes Verbum dicitur de-
intrinsece unitum humanitati, et denominatio unitis Verbo attributa
cogniter appellatur intrinseca, et differt a denominatione quæ cum saepe
sit extrinseca, ideo illam appellandam esse intrinsecam merito dicimus
cum Suarez disp. 8 sect. 7. et aliis, et negavimus maiorem obiectionis, quam
Poncti, Buttgres concedunt.

Obiectio 3tia: si Verbum per unionem naturæ humanæ respectum
et ad se terminatam unitur eidem naturæ, sequitur eandem unionem adhære-
re Verbo, sed sequens est falsum &c. seq. ma: patet: qa non aliud est qua unio
substrialis et naturalis, secundum sententiam satis communem, recepta in mata et ter-
minata ad formam substrialem adhæret eidem for, nisi qa for unitur natæ
per huiusmodi unionem ad se terminatam. Minor q. patet: qa si unio hy-
postatica adhæreat Verbo, sequitur eandem unionem adhæsiue recipi in Verbo,
et sequenter Verbum esse subtu adhæsionis respectu unionis, qd est eio falsum
et ab illo negabitur.

Et negando seq: ma: ad probationem dico de natura illius cui alte-
rum adhæret siue de natura subtu adhæsionis esse, ut recipiat adhærens vel ab eo
afficiatur siue afficiatur, sic c. creatura per creationem, terminus per actio-
nem agentis naturalis vel secundum for substrialis per unionem sibi adhærente,
et secunda aliud subtu adhæsionis per sibi adhærens efficitur, hoc a. est verum
aliquo modo affici, recipere et compleri, nequidem aliquid effici manifeste
est ipsum affici. nunquam qd efficitur prius erat efectibile, et per consequens
in se habebat carentiam alicuius perfectionis, siue caracterem aut quasi
vacuitatem in qua effectio superveniens recipiatur quæq per eandem effectio-
nem replentur siue completur. cum igitur for per unionem ad se terminata
efficiat, cogit per illam recipiat habere rationem actus ut est ultimo in-
formantis, et ut secundum se. non hat rationem nisi actus sui substantialiter ordi-
nati ad informandam matam et constituendum unum per se cum illa, recte
unio dicitur adhærere for, ita vero cum Verbum sit ultimo et infinite
effectum ab eminentiori modo stancat quicquid effectionis est in omnibus entis cre-
ato, nequam ex ipsa unione ad se terminata, non fit ab ea effici, et per consequens
neq illam proprie recipit neq ab illa afficitur vel completur. quæq neq
unio hypostatica adhæret Verbo neq Verbum est subtu adhæsionis respectu uni-
nis. ex his a. non potest inferri Verbum non esse intrinsece unitum natæ humanæ,
qa de ratione intrinsece uniti est ut non sit alteri extremo ita intime uniretur
ut ex iis efficiatur unum per se, qd totum verificatur etiam de Verbo res-
pectu natæ humanæ.

Obiectio 4ta: unio substrialis non potest terminari nisi ad aliquid incom-
pletum, sed Verbum, ut patet, non est huiusmodi. Maior patet: qa unio non potest

recipi

recipi nisi in aliquo incompleto & nec id terminari nisi ad incompletum.

Ad negando ma: ad eius proportionem nego seq: ratio disparitatis est, quia eo ipso id unio recipitur in aliquo necesse est ut id in quo recipitur efficiatur, ut patet ex supradictis, per ipsam unionem ipso eadem ratione

Hinc patet

illi uniuntur, id est ex naturâ & ex quodcunq; alio in quo recipiatur unio cum altero extremo, utra verò cum ut repugnet ex incompleto, in quo recipitur unio, & alio completo fieri unum completum, ita ut vere ut sint duo entia completa ejusque unum tertium. ita etiam ut repugnat unionem receptam in uno incompleto terminari ad alterum completum, unde etiam unio hypostatica recepta in naturâ humanâ secundum se incompleta vel in ultimo effectu poterit terminari ad Verbum licet completissimum & effectissimum.

Ad tertio ultimo: subsistentia, creata ut per unionem à se distinctam, sed tantum seipsa unitur naturæ humanæ cum sit eius modus & etiam subsistentia Verbi divini, ~~cum sit eius modus~~ quæ in locum subsistentiæ humanæ subrogata terminat hunc naturam humanam, ut per unionem à se distinctam sed seipsa debet uniri naturæ humanæ.

Ad negando seq: ratio disparitatis est quia subsistentia creata naturæ humanæ cum sit eius modus, hæc res quæ potest existere separata a natura, ac proinde separata faltuor alio modo unitur naturæ, utra vero subsistentia est ipsa Verbi hæc modus naturæ humanæ, sed est entitas effectissima quæ potest existere absq; eo quod sit unita humanæ Christi naturæ etiam existenti & a se existenti, ac proinde debet uniri eidem naturæ per unionem a se distinctam.

Quæres: cur Christi humanitas non sit ubique & Verbum divinum, licet Verbum sit intrinsecè unitum humanitati nectit humanitas Verbo?

Ad Verbum non est unitum humanitati nisi ubi id unio inclusa illam, cum a. unio non sit nisi ubi est humanitas, eo quod ipsa ut ea tanquam in subiecto, ideo Verbum ex vi eiusdem unionis quæ unitum humanitati ubique ea est, non tamen humanitas, & unita Verbo ubique ipsum sit, & merito, cum Verbum ut de effectione humanitatis & ultimum eius complementum, non a. humanitas ut effectione Verbi, & ideo mirum non est si Verbum sit ubique, non a. humanitas.

CAP. I. IIII.

Utrum Unio hypostatica naturæ humanæ sit una simplex?

Quoniam natura humana in qua recipitur unio hypostatica est unum ex per se quæ una natura humana vel una humanitas, & ex altera parte eadem natura dicit ex partibus nempe ex corpore & anima, ideo controversum est: an unio hypostatica sit una simplex, an vero composita ex duabus partialibus quarum altera in corpore & altera in anima recipiatur. imo cum in composito substantiali secundum eximiam opinionem sit etiam unio distincta a.

partibus

partibus, ideo etiam controvertitur: an in unione intercedente inter Anam & corpus Chri ponenda sit unio hypostatica qua illa Verbo sit unita.

Certum 1. videtur esse, quod unio hypostatica h. ita sit una, ut sit in sola Chri Aia vel in solo eius corpore, ratio est, quia tunc altera pars humanitatis Chri in eius morte quasi manisset sine Divinitate. deinde Verbum h. esset homo, qua unitum esset soli Aiae vel soli corpori h. a. hoc vel huiusmodi, & tota humanitas denominative, tm esset Verbo unita tanquam partis, & altera pars subsisteret subsistentia naturali sibi propria, unde Chrs h. esset unum suppositum per se, aut certe hoc esset ens per se, & esset Chrs h. esset simpliciter ens divinum sed tm secundum quid. his a. similis.

Prima sententia docet unionem hypostaticam h. esse unam simplicem seu compositam. haec est Caietani in art. 5. huius quaest. tribuitur etiam Lagnolo in 2 dist. 15 q. 1. art. 3. ad argtum 200 loco adducta, sta Aiae Gabrielis unicem q. 2. art. 3. Item eadem tribuitur D. Thomae q. 6. art. 1. ad 1mum. hanc eandem sententiam tenent omnes illi qui docent corpus esse Aiam prius nata ut quod fuisse assumpta a Verbo quam assumeretur eius humanitas, et quae se infra dicendum est. pomiter hanc sententiam sequuntur omnes qui volunt assumptionem humanitatis h. fuisse unam simplicem seu compositam ex partibus, quarum una sit assumpta Aia, altera vero sit assumptum corpus. Item in eandem sententiam facile venient omnes qui docent subsistentiam naturae composite h. esse simplicem seu compositam ex duabus partialibus subsistentiis quarum una recepta sit in Aia altera in corpore. porro sectatores huius opinionis differunt inter se, siquidem h. nulli volunt unionem hypostaticam naturae humanae cum Verbo esse compositam ex duabus tm partibus, quarum una sit in Chri corpore alia vero in Aia, ita ut totalis unio naturae humanae nihil sit aliud quam unio totius ex duabus solis partibus, nempe ex unione corporis quae sit extensa & corporea, & ex unione Aiae ad Verbum quae sit spiritualis. ita Suarez dist. 17 sect. 5 § dico 3tio. hoc idem docuit Petrus de Arbal. idem in hoc eodem gymnasio tractabat de incarnatione, idem sequuntur alii recentiores. Aliae vero alii docent unionem hypostaticam ita esse compositam ut inter duas uniones Aiae & corporis ad Verbum, sit etiam alia 3tia unio qua Verbo sit unita ipsa unio intercedens inter Chri corpus & Aiam, qua mediante illae duae constituunt unam naturam humanam, atque hic modus dicendi tribuitur Lagnolo & Gabrieli loco citt. sequuntur alii recentiores.

2da sententia docet unionem hypostaticam h. esse compositam seu unam simplicem recepta in Aia & corpore Chri sive in eius humanitate. haec sententiam tenet Scotus in 3tio dist. 2 & q. 2 § ideo tm. Durandus q. 2. num. 12. qui dicunt assumptionem, qua nihil est aliud quam unitio totius humanitatis, fuisse unicam & individuam, & certum respectu corporis & Aiae, ac proinde h. esse illegitimas plures unionis partes alteram in Aia alteram in corpore.

hanc eandem

hanc eandem sententiam sequuntur Scaing dist. 2. q. 2 post 3 schoen. Vasquez disp. 39. cap. 3 & alij recentiores.

Praemittendum 1 subsistiam creatam, quam extra Scotum in Phia communiter ponit esse modum realem & substantialem naturae creatae superadditum, ut habere ex effectu formali ut sustentet naturam vel eam reddat independentem a alio, siquidem sua natura alis etiam rebus propria subsistria illigatur & independens a alio cum producatur actione creativa. similiter humana Christi natura prout unita Verbo subsistria nec ut ab ea pendet tanquam a alio sed solum tanquam a termino, quapropter effectus formalis proprius subsistriae est rem esse terminatam in se, nec per se stantem vel existentem in se in alio, & quidem id sonat ipsa vox subsistendi, idque pluribus alijs probavimus quae ut est operae pretium hic afferre. viden pt Vasquez disp. 32. ubi id ipsum docet. hoc a. & extra Suarez in Metaph. tom. 2 disp. 34 sect. 5 a num. 5 & extra alios recentiores.

Praemittendum 2do quamvis probabile sit subsistiam creatam naturae corporeae esse compositam, ut esse unum modum simplicem sed compositum ex duabus partialibus subsistentijs, quarum una sit modus materiae, altera vero modus formae, quibus duobus modis partialibus nullus, ut recte notat Vasquez loco citt. cap. 4. 3tium addunt quo duo priores variant inter se, nobis tamen probabilius semper visum est subsistiam, ut Vasquez eadem disp. a cap. 2 docet cum sententia, quam ipse appellat pervetustam & pervulgatam, esse unum modum simplicem receptum in materia & forma, tum, quia minus alijs argumentis fundamentis esse compositum ex pluribus, tum quia cum effectus formalis subsistiae ipsum dicimus, semper illam existere in se & non in alio, talis effectus formalis ut tribueretur per subsistiam partialem materiae vel corporis, siquidem materia & forma, corpus & alia etiam in composito retinerent suas partiales subsistentias nec in existerent in se vel per se sed in alio nempe in composito. Item subsistiam creatam compositam, quam dicimus esse simplicem, censemus etiam esse materiale & extensum in quantis naturae corporeae, etiam hoc, cum esset modus totius compositi, atque hoc ut compositum materiale & extensum per quantitatem, sequitur etiam eundem modum per se existendi esse materiale corporeum & extensum, ut bene exhibet Vasquez loco citt. cap. 4. his praemissis.

Dico 1mo cum 2a sententia unio hypostatica humanae Christi naturae cum Verbo est una simplex recepta in ea & corpore eiusdem Chri. Pbt: quia esset non distinctio absque necessitate, nec nulla est necessitas distinguendi in partes doctam unionem, & dicendum est illam esse unam simplicem. Major est certa, quia alias multiplicarent entia absque necessitate. Minor probatur ex solutione objectionum. Pbt 2do: quia eadem est ratio unionis hypostaticae humanae Christi naturae cum Verbo & creatae subsistiae naturae humanae vel compositi sed creata subsistia naturae humanae per nos est una simplex recepta in

corpore

corpore et Aia et est unio hypostatica naturæ humanæ Christi cum Verbo debet esse una simplex relata in Christi corpore et Aia. Maior patet: quia in substantia creata, et ab videri potest: alterum est quia simplex formaliter unitatur naturæ. alterum quia ultimo completat ac terminat eandem naturam, quæ prima. Verbum divinum completat quidem ac terminat humanam Christi naturam, sed eadem natura non potest esse formaliter unitari, ideo natura humana sugeditur unio quæ cum Verbum unire debet naturæ humanæ, respondeat substantiæ creatæ quatenus ea habet quasi radicem vinculi assumptam recentis cum natura, necessario quoad rem presentem eadem esse debet ratio unionis hypostaticæ humanæ Christi naturæ cum Verbo et substantiæ creatæ.

Dico 2do. eadem unio hypostatica licet sit supranatalis et in natalis et extensa. in hac etiam sententia. sunt multi authores quam veris nulli eorum id dicere expresserint. Pt. satis: quia unio hypostatica facta recepit in Christi corpore et eius natura a qua etiam dependet, tanquam a sito et in natalis et extensa ad extensionem corporis ipsius Christi. Pt. 2do: quia eadem ratio quoad rem presentem philosophandum est atque ex supra dictis, et unione hypostatica, atque philosophatur de substantia naturæ humanæ creata, sed substantia creata eiusdem naturæ verus est natalis et extensa ad extensionem corporis ex quo componit natura et substantia.

Obiicies 1mo: si una simplex unio hypostatica sit in Aia et corpore Christi, sequitur falsam esse illam valdissimam et receptissimam de Verbo propositionem Damasceno tribui solitam, quia semel assumpta nunquam dimittit, si quidem si una numero unio hypostatica sit in Christi corpore et Aia, destructa per mortem unione intercedente inter Christi corpus et Aiam, necessario debuit etiam tolli unio quæ Christi corpus et Aia erant Verbo unita, quia eadem corpus et Aia non erant adhuc talis unionis hypostaticæ proportionatum nisi simul erant unita inter se.

Respondet primus Vasquez disp. 26. cap. 2 negat fuisse unquam illam propositionem a Damasceno, sed eum lib. 3 de fide. cap. 27. tria dixisse per mortem fuisse separatam Aiam a corpore in Christi morte, utrumque in invicem separatum mansisse unitum Verbo, et non etiam utrique asserit, quamvis 2. per Christi mortem dissoluta fuerit illa numero unio Verbi cum carne viventis tunc cum toto composito natura humana, per aliam tamen novam unionem in triduo mansit unitum corpus Verbo, et per aliam novam unionem mansit unita eidem Verbo Aia, ut recte notat Vasquez eadem disp. cap. 3. a num. 62. imo quidam testatur eodem authore id iam nitum probare ex Concilio Francofurtiensi in epist. Caroli Magni in ejusdem solo fidei. atque ex his patet scito id vocari unio hypostatica Verbi cum natura humana, quia tamen Verbum dimisisse Aiam et corpus et semel assumpsisse, quia ad hoc fuisset necessarium et destructa unione naturæ humanæ, quæ unita Verbo corpus et Aia,

nulla

nulla necessitas quæ corpus et animam separaret Verbo in Christi morte.

Porro etiamsi cum dicitur Verbum nunquam dimisit quod semel assumpsit, hoc non intelligi de quacumque parte humanitatis quam Verbum assumpsit, ita tamen de principali, siquidem recte a multis creditur partem sanguinis effusi in passione Christi, quæ pars post resurrectionem manuit in terris, et separatam esse a Verbo, et etiam recte docet Vasquez disp. 36. cap. 6. imo videtur disp. 35. sect. 7. recte addit per continuam nutritionem et resolutionem spirituum animalium et aliarum particularum etiam perfectarum non exiguam mutatam quantitatem fuisse et magnis successione Verbo unitam et certa dio dimissam, ita tamen ut quæ per se fuerunt assumpta nempe corpus et anima nunquam fuerint dimissa. partes vero corporis mutales quæ continuo resolvuntur non dimitti potuerint partim quia ad illam mutam quæ in corpore Christi resurgentis non erat futura necessaria.

Obiices 2do: si una et eadem numero unio hypostatica recepta est in corpore et anima Christi, sequitur per unionem hypostaticam corpus et animam Christi esse unita inter se, sed sequens est falsum. Ergo et id unde sequitur. Maior probatur: quia ideo ab aliquibus unis substantialis quæ mata et forma uniuntur inter se, ponitur esse una et eadem numero in mata et forma ut illa duo connectantur inter se. Minor autem probatur: quia si per unionem hypostaticam Christi corpus et anima uniantur inter se, debent uniri ad faciendum unum per se, atqui per huiusmodi unionem non uniuntur ad faciendum unum in ratione mata, neque ad faciendum unum in ratione suppositi, ut stat. Ergo nullo modo per huiusmodi unionem uniuntur ad faciendum unum per se.

Ad negando seq. ma: ad probatione dico deo etiam nos reputare falsa opinionem ponentium unionem in utraque parte compositi tanquam in subiecto inhaerentis, quia hoc ipsum innuit quomodo partes compositi possunt uniri inter se et fiat ex illis fieri unum per se, ratio a. E. quia ut ex duobus fiat unum per se alterum debet uniri tanquam actus alterum tanquam potentia, atqui si unio sit in utraque tanquam in subiecto inhaerentis rerum illarum respectu, affirmo unitatum eodem modo, ac proinde alterum non uniretur ut actus et alterum ut potentia, atque ita de caetera illa duo non possunt uniri inter se per unionem in utraque receptam.

Obiices 3tio: res materialis est extensa non potest subiectari in re vel subiecto spirituali. Ergo si ratio hypostatica est materialis et extensa non potest subiectari in anima rationali quæ est spiritualis.

Ad negando ant, si sermo sit de subiecto partiali et inadæquato cuiusmodi secundum nos est anima Christi respectu unionis hypostaticæ, ne. a. ant. vicem gratis negamus, ac instantiam in sentia probabili, unio materialis inter corpus et animam rationalem in Christo et materialis et extensa, et tamen secundum opinionem probabilem subiectatur etiam in anima rationali quæ est spiritualis, sensaces secundum

multos

multos etiam in hoc sunt actus materiales, et tamen multi ex illis volunt eosdem actus subiectari in toto composito sive in organo sensus et in Anima rationali prout per unionem est replicata in organo vel ei unita.

Obycies 4to: unio hypostatica subiectatur in subiecto spirituali nempe in Anima spirituali quae est spiritualis, et per consequens non est materialis et extensa.

R. distinguendo Antecedens, subiectatur in Anima spirituali tanquam in subiecto inadaequato concedo, tanquam in subiecto adaequato nego Antecedens, deinde nego consequentiam: quia de ratione rei spiritualis est, ut constat, quod non sit materia neque ab illa neque a re materiali dependeat tanquam a subiecto, unio a hypostatica cum dependeat a re materiali, id est, a Christi corpore tanquam a subiecto, non potest esse spiritualis, licet simul dependeat ab Anima rationali tanquam a subiecto partiali et inadaequato.

Obycies 5to: si unio hypostatica est materialis et extensa non potest educi de potentia passiva obedientiali Animae rationalis quae est spiritualis quia unio hypostatica quae est in Anima Christi non est materialis et extensa sed spiritualis.

R. negando Antecedens, et assignamus distantiam probabili opinione receptam, unio materialis et extensa intercedens inter corpus et Animam rationalem in homine secundum multos educitur de potentia passiva naturali Animae rationalis et de potentia passiva naturali materiae. similiter sensationes humanae secundum multos materiales, educuntur de potentia naturali passiva organi et de potentia passiva naturali Animae rationalis ut replicatae in organo quare mirum esse non debet si nos dicamus unionem hypostaticam educi de potentia passiva obedientiali corporis et Animae rationalis, quamvis etiam Anima rationalis sit formaliter indivisibilis, et tamen virtualiter divisibilis, quatenus per unionem naturalem est divisibilem et replicata in corpore vel ei unita, et quamvis Anima rationalis sit spiritualis et tamen forma corporis et eius complementum et cum eo constituit unum per se, ac proinde ex utriusque potentia passiva obedientiali tanquam ex una totali potentia passiva supernaturaliter educi potuit unio hypostatica materialis et extensa.

Obycies 6to: forma debet esse proportionata subiecto, sed Anima Christi est spiritualis quia unio eiusdem Animae cum Verbo, quae unio est forma Animae debet esse spiritualis.

R. imprimis obiectio non videtur urgere, quia proportio non videtur requiri nisi inter subiectum et formam naturalem, cuiusmodi non est unio hypostatica quae est supernaturalis. deinde dico si unio hypostatica materialis non est proportionata Animae rationali quoad modum essendi, est tamen ei proportionata in ordine ad finem propter quem in eadem Anima recipitur, imo est aliquo modo illi proportionata in ratione substantiae, sicut etiam Anima rationalis est spiritualis et indivisibilis, et tamen est actus materiae, non quod ei sit proportionata in ratione essendi, sed tantum in ratione substantiae, ita ut sit apta componere unum per se cum materia; sic igitur est unio hypostatica licet materialis est aliquo modo proportionata cum Anima rationali, quatenus eidem Animae et corpori coniungit suppositum divinum, ita ut ratione eiusdem unionis ex humana natura et divino supposito fiat unum per se.

Obycies.

Objices vltimo: vnio hypostatica naturæ humanæ cum Verbo haec
potest esse vna simplex & dependeat a natura, nihilominus est ex indivisi-
bilibus & debet poni indivisibilis vt hac ratione sit magis proportionata tra-
ditori quæ est indivisibilis.

Respondeo esse ay posse dari aliquid naturale, quod simul sit
indivisibile, & quidem D. Thomas & alij multi cum eo censent præter
tram hois, tias etiam reliquorum effectorum a natura, quæ secundum ses
pendent a natura, esse indivisibiles; imo aliqui docent ses tias etiam effecta-
rum esse indivisibiles, quas in ses præter tram naturalem faciunt naturales,
verum nihilominus si quid pendeat a natura nec vlla necessitas cogat affe-
rere, ~~affirmare~~ illud esse indivisibile, philosophandum est de eo sicut de reli-
quis naturalibus quæ sunt ex divisibilis. Sed at nulla est necessitas ponendi
vnionem hypostaticam indivisibilem, ac proinde cum ea pendeat a natura
merito a nobis ponitur extensia & divisibilis.

Dico vltimo. Vnio hypostatica humanæ Christi naturæ cum Verbo
non solum affert immediate Christi corpus & tram, vt diximus, sed etiam vnio-
nem naturalem intercedentem inter Christi corpus & tiam. in hac etiam re
conveniunt cum Vasquez & alijs sectatoribus Scotistis.

Ptt: Sa vnio hypostatica humanæ Christi naturæ cum Verbo immedi-
ate affert ea sola quæ afficeret propria subsistentia humanæ Christi natu-
ræ si in eadem natura esset huiusmodi subsistentia, atqui hæc subsistentia af-
ficeret immediate non solum Christi corpus & tram sed etiam vnionem intercedentem
inter illa duo &c. Maior ptt: Sa subsistentia Verbi ratione vnionis naturæ hu-
manæ cum ipso terminat & efficit ea sola quæ afficeret & afficeret pro-
pria subsistentia humanæ Christi naturæ si huiusmodi subsistentia esset in eadem
natura, sed quidem humana Christi natura subsistit per subsistentiam Verbi, atqui hæc
subsistentia supplet defectum propriæ & creatæ subsistentiæ in humana Christi natura
& vnio hypostatica debet affuere immediate ea sola quæ afficeret pro-
pria subsistentia naturæ humanæ, vt sic Verbi subsistentia solus illis vnitatur
& per eam possit subsistere, sa alioquin in illis Verbi subsistentia non supple-
ret, defectum propriæ subsistentiæ naturæ humanæ, vt per se ptt. Minor jmi
argti nempe si propria subsistentia naturæ humanæ immediate afficeret
vnionem naturalem intercedentem inter Christi corpus & tiam, si huiusmo-
di subsistentia esset in humana Christi natura. ptt: sa subsistentia naturæ humanæ
propria, & talis vt per eam vere subsistat humanitas, & per sequens
humanitas immediate afficitur a propria subsistentia, atqui humanitas
& non solum corpus neq solus tias, neq corpus & tias per se sumptus, sed corpus & tias per
vnionem in vnum per se collecta, id est, corpus & tias eam habent partium
collectione & propria naturæ humanæ subsistentia si esset in Christo immediate
affueret etiam vnionem naturalem intercedentem inter Christi corpus & tiam,

quod erat

Qd erat probandum. eadem minor probari poet etiam, qa vnio naalis intercedens inter Chri corpus et Diam et ens subsistale cum illa etiam concurrat ad subsistia constitutionem et immediate afficeretur a progria humana naa subsistia si huiusmodi subsistia det in Chro, siquidem et ens subsistale debet aliquo modo participare subsistentiam.

Ado pot scilo: qa si vnio hypostatica n afficeret immediate etiam vnionem naalem intercedentem inter Chri corpus et Diam, sequeretur Verbum diuinum n assumpsisse totam humanitatem, et simpliciter falsam eq hanc propositionem: humanitas e assumpta a Verbo diuino, et istam simpliciter ee veram: humanitas n e assumpta a Verbo diuino, qd e oio falsum. Seq: a. pot: qa corpus et Dia abq vnione, n e humanitas.

Obiices: vnio naalis intercedens inter naam et Diam vel corpq et Diam n e indifferens vt sit et n sit in alio neq pt existere per se, sed ex se e determinata, finaliter ad eddem vt alio et in tali determinato composito, cum sit modus corporis extraliter illi vnitus Diam vel Diam et n e capax subsistia et neqvio naalis intercedens inter Chri corpq et Diam e capax vnionis hypostatice, et per sequens vnio hypostatica n afficit immediate vnionem illam naalem.

Sed quamuis vnio naalis intercedens inter naam et Diam, sit ex se finaliter et extraliter determinata, vt sit in tali composito, n tn ex se et finaliter determinata vt sit in tali supposito vel persona, ac proinde sicut Chri corpq et Dia, imo et tota illq humana nga, ita et vnio naalis intercedens inter Chri corpq et Diam per vnionem hypostaticam in se receptam vltimo efficit et finaliter determinatur vt vnio cum partibus in Verbi diuini supposito et sit cuicunq alteri ~~comp~~ supposito inconcibilis.

Ex dictis infertur qd sicut partes compositi per subsistentiam eiusdem n subsistunt in se vel per se sed in composito, eo qd eadem subsistia n sit progria partium sed totius compositi nec tribuat subsistere in se ~~et per se~~ nisi composito e naa cuius propria e subsistia, ita etiam Verbi ~~subsistia~~ licet sit in finite efficior subsistia progria et creata naa humana, n tn sustet vicem eiusdem subsistia tribuendo naa humana existere per se, sed tribuendo illi existere, in diuino Verbi supposito, nimirum eo qd Verbi subsistia n e progria naa humana sed aliena, huiusmodi a. subsistere in alio e longe efficiis quam subsistere in se per subsistiam creatam.

Caput. V.

CAPVT V.

An etiam in Christi sanguine et reliquis pertinentibus ad naturam humanam fuerit Filio hypostatica.

Ex dictis superiori capite patet unionem hypostaticam fuisse in corpore Chri, per sequens in illi partibus naturalibus et corporis quae informantur ab alia retab, huiusmodi. et saltem partes veniunt ante corporis et compartia pro fuisse Verbo hypostatice, virtutem supra ostendimus, iam vero definendum est an etiam alia, alia de humanam Chri naam ptinentia, quae aut certum est informari ab tia aut controversum, vtr. habuerint in a unione hypostatica cum Verbo, ita ut fuerint immediate unita cum Verbo ian vero solum mediate, quatenus erant unitae aut iunctae cum partibus humanae Chri quae Verbo immediate unitae, illa vero sit sanguis et reliqui tres humores id est bilis, phlegma et melancholia, pterea dentes, ungues, capilli et accidentia tum corporis, tum tia Chri.

Duo imo. sanguis Chri Dni fuit immediate unitus Verbo. ita S. Thomas et alymulti Theologi quos referunt et sequuntur Suarez disp. 45. sect. 6. § dico imo. et Vasquez disp. 56. cap. 4. imo dicti Authores asserunt id hoc negare, aut temerarium et erroneum, strarium tn docuit Durandus in 4to dist. 10 q. 1. num. 15. et fmulti aly apud Vasquez disp. citt. cap. 3.

Pbt. 2do imo ex Senente Sto in extravaganti Unigenitus de poenitentiis et remissionibus. vbi Pontifex de Chri sanguine sic loquitur: quem in ara crucis innocens immolatus n pretiam sanguinis modicam, quae fte pp unionem ad Verbum pro redemptione totius humani generis sufficiat, sed velut fidam profluvium noluit effundere. particula e. illa pp unionem ad Verbum referunt ad Chri sanguinem, n a. et eius humanitatem, cum ibi n est sermo de Chri humanitate sed tm de sanguine, Pontifex a. adhoc definiendum habuit fundamentum in plurib testimoniis Scripturae, Patrum et Philosophorum, quae videre licet apud Vasquez disp. citt. cap. 6.

Pbt. 3tio ex Concilis nempe ex Cheslino can. 5 vbi dicitur Verbum ac nos crucifixum carni et sanguini. ex 5 Synodo generali act. 6 n janum post medium vbi, ~~tum~~ approbatur Cyrilli Alexandrini epistola, in qua dicitur verum natalem Dei carnem et sanguinem assumpsisse, et ex alis Conciliis quae habes apud Suarez loco citt. D. secundo principaliter probatur.

Tertio pbt: ga Verbum divinum n est minus per vomitantiam sub ~~vinci~~ specie in Eucharistia, quam sub speciebus panis et n est minus virtutem sanguini quam corpori et, id est immediate virtutem corpori et etiam immediate unitam sanguini. Prior neg: pbt: ga cum ex vi verborum secretorum calicis

solus

solo sanguis sit sub specie vini, si Verbum Divinum non est immediate
unitum sanguini, Verbum non est unitum specie per concomitantiam saltem
immediate. Sed ad summum mediante corpore. Et sic, ac proinde si in triduo
mortis Chri fuisset consecratio calix, Verbum quod fuisset sub specie vini per con-
comitantiam, quod videtur esse non solum vera eorum sensum fidelium, sed etiam
vera Chri verba Joan. 6. ubi idem Chrs de sua carne et sanguine haec dixit:
caro mea vere est cibus, et sanguis meus vere est potus, qui manducat meam car-
nem et bibit meum sanguinem in me manet et ego in eo quod Chri sanguis non est ex
vi verborum secundum esse, sub specie vini, quin etiam sub illis per concomitantiam
sit Verbum. neq obstat quod Trident. ~~quod~~ sess. 13. c. 3 solum asserat divinitatem
esse in Eucha per concomitantiam ex vi unionis cum Alia et corpore, nam ubi
nomen corporis comprehenditur etiam sanguis, siquidem Concil. ubi loquitur
de corpore humano integro et perfecto quod etiam sanguinem includit, ut infra patebit.

Denique ~~etc~~: quod licet sanguis non sit pars informata ab Alia vel Aliata,
ut veteram nonnulli voluerunt, qui plurimum conferre in Phia recaqui solent,
quinet tn ad veritatem et integritatem corporis humani sive humanae naturae,
quae est immediate Verbo unita, siquidem, hoc quod et esse integer absq sanguine
imo neq sic absq sanguine naturaliter esse potest vel per instans, et ideo Aristoteles lib. 2
de partibus animalium cap. 2. 8 et alibi. Galenus lib. 2 de elementis unitis et alii
Philosophi sanguinem enumerant inter partes animales, imo et Concil. Trident.
sess. 13 cap. 7 sanguinem appellat partem corporis, cum asserit sanguinem
esse sub specie panis ex vi illius sectionis, qua partes corporis inter se
copulantur. nximus a. sanguinem enumerari recte inter partes quae non=
tes ad integritatem corporis et animalis, facta utitur sanguine tanquam in=
strumento ad multas vitae operationes, ita ut Aristoteles lib. 2 de partibus animalium
cap. 7 doceat sanguinem esse instrumentum Alia sicut ascia est instrum. fabri.
Insuper sanguis membra fovet ac vivificat calore suo nunquam illa moveri
non potest. denique inservit ad nutritionem partium corporis, et ideo Philosophus
lib. 3 de partibus cap. 5 docet sanguinem esse totius corporis matrem, et esse irriguum
per venas ductum per illas in totam corpus ob eandem causam qua ducitur
aqua per sulcos et riulos in olera et plantas, nempe ut alimentum corporis.
sicut aqua ex oleris et plantis, ex his igitur patet sanguinem pertinere
ad integritatem corporis humani et humanae naturae, et per sequens Chri san=
guinem fuisse immediate unitum Verbo, quod et colligi potest ex supradictis, illi=
gendum est non solum de sanguine, qui est in venis et corde, sed etiam de illo
qui est in hepate, et recenter elaborato et, quicquid dixerint Cajetanus et Sylvester
apud Vasquez disp. cit. cap. 5.

Ex dictis infero vatec etiam probabile esse quod spiritus vitales et animales
influerint immediate unitis Verbo, quia servient ad integritatem naturae humanae
tanquam aliquid genus, sine quo vivere nec per instans ~~vivere~~ vivere aut

generari

operari et, sicut dictum e de sanguine. sentiunt Suarez disp. 15 sect. 7.
et Vasquez disput. 26 cap. 7.

Obiues: si sanguis esset immediate unitus Verbo sequeretur per
conuersionem idiomatum hoc dici posse sanguis, et sanguis e Deus, sicut
dicitur hoc e Deus, et Deus e hoc. seq: a. e falsa.

R negando seq: qa idiomata non concentur nisi inter naras
integras quae non sunt ullo modo partem partis, sanguis a. non e huiusmodi, et
ideo non ab dici Deus e sanguis, sicut recte dici Deus e Alia, licet Verbum
quantum ut unitum Alia Christi, atq hinc sit non hoc simpliciter et absolute
dici qd Deus assumpserit quas naras sed tam, qa licet sanguis hab. quan
substantialem distinctam ab Alia, cum in ex sua naa deseruiat vita animalis
et hac de eia tanquam pars cum eo comparetur, ita iuxta communem lo:
quendi modum non dicitur simpliciter et diuerta naa ab animali, neq absolute
humanitas et sanguis dicentur et due naa, vt bene notauit Vasquez loco citato.

Dico 2do etiam reliqui humores id est biles, phlegma et melancholia
fuerunt immediate uniti Verbo diuino. Suarez loco cit. sect. 7. Vasquez
disp. allegata cap. 6. et alij apud Suarez ibidem, ratio e, qa massa sangui:
nea, nec sanguis qui e in venis animalis e necessario ad nutritionem,
vitam, et operationes animalis sit admixtos etiam illos tres humores, et quidem
necessario, alioquin non esset aptum tam instrum vel maa apta ad nutri:
tionem partium corporis, nec ad generationem spirituum vitalium et animalium,
vt docent Medici, et ideo nomine sanguinis accipitur tota illa massa san:
guinea, vt Medici loquuntur quae continetur in venis animalis, et constat ex
quatuor humoribus ~~vel~~ bili videlicet, phlegmate, melancholia, et san:
guine puro. et etiam dicti tres humores quos contradistinguimus a
puro sanguine pro, quatenus cum eo et iuncti vel mixti pertinent ad inte:
gritatem animalis vel corporis, et ideo fuerunt immediate uniti Verbo diuino,
sicuti dictum e de sanguine.

Quares: an supradicta in 2da conclusione intelligenda sint de illis
tribus humoribus etiam existentibus extra venas in proprio vase vel
conceptaculo. R imprimis me neminem videsse qui de hac re in
particulari tractet. tertio dico phlegma vel pituitam habere pro:
prium conceptaculum, ~~ita tot~~ pituita per ulteriorem secretionem et
conuersionem in alimentum partium corporis, vt tradunt Medici, ita vero
bilis et melancholia secundum multas sui partes sit oro ingesta ad nutri:
tum et oro excrementitiae, quae partes per ulteriorem concoctionem
fiunt deteriores, et ideo naa vnum peculiare vas ad recipiendas vel attra:
hendas partes bilis ineptas ad nutritionem et oro excrementitias insti:
tuit, id a Mejerio dicit istis verbis: folliculus fellezus. alterum ad reci:
piendas et attrahendas partes melancholicas similiter oro ineptas ad nu:

tritionem

titionem do felleo & lien appellatur. quamvis a. dici debeat
humanam Chri naam habuisse. proprium bilis ac melancholiae concepta-
culum, nec credamus illam fuisse monstrosam, si tn verum sit do asserit
Cortes lib. 4 de partibus animalium cap. 2. nempe do aliqui homines non habent fel
do & bilis, ergo illi qui hns salubrem iecoris constitutionem felle care-
ant, cum in Chro fuerit optima & saluberrima quam partium constitutio,
consequenter etiam asseremus erit maxime Christum felle caruisse, & per
consequens non habuisse bilem in proprio eius conceptaculo quae est immediate
vnita Verbo & est do excrementitia.

Verum si etiam humana Chri naa bilem in sede propria suam
habuit, eo do necesse sit, vt aliqui volunt, ex quacunq conductione excerni aliquid
bilis do in folliculo felleo recipiatur, & acrimonia sua attenuetur vt ipsa sit na-
do excretionem irritentur & cibi reliquias abstergantur. dici est probabile
& do bilis in folliculo felleo constituta immediate fuerit vnita Verbo, do vide-
licet illa ottam pertinebat ad integritatem & perfectionem naae humanae tanquam
aliquid ei subordinatum & subseruiens. idem fa. iuxtam eadem ratione asseri ob de me-
lancholia recepta in liene, secundum lien mediante atra bilis siue melancholia
non solum fameae conferat, vt asserunt theorici, sed etiam actionem ventriculi ad-
iuuat, vt docet Galenus lib. 5 de vsu part. cap. 4. vbi sic ait: atra bilis ventricu-
lum intendit & strahit in superiorem cosqz tubos circumplecti atq retinere quousq
fuerint pertecti.

Ex dictis in superioribus duabus schedis stat vnionem hypostaticam
humanae naae cum Verbo, ita fuisse vnam simplicem, vt tn haberet aliam vnio-
nem do distinctam sibi subordinatam nempe illam quae fiet in humoribus,
fa. cum humores non pertinerent cum corpore sed in eo sint tanquam in vase,
non potuit de vnica vnio in humanitate & in humoribus. dicetur tn vnio
hypostatica fuisse vna, qa. vnio ipsius naae humanae prius sumpta vere fuit
in se vna. sed subordinata erat vnio recepta in humoribus, ita vt ex illis
constitueretur vna totalis vnio naae humanae integra & perfecta.

Dico 3tio. probabile. & dentes, vngues, & capillos fuisse per vnio-
nem hypostaticam immediate vnitos Verbo. contentis Suarez disp. 15 sect. 7.
& alij apud illum; & tn vera Vasquez loco citato. vbi de negat de vngibus & ca-
pillis. Prob. qa. non solum probabile & dentes & vngues informant ob tra-
cabili, sed etiam alii sit de integritate corporis humani & parte est necessari
tum ad ornamentum tum ad alias actiones humanas. similiter capilli
pertinent ad complementum & ornamentum corporis humani, & ideo erunt
etiam in corporibus resurgentium, neq hri corpq carebit illis in Euchrist.
Sexto & probabile & dicta ea fuisse immediate Verbo vnita, praesertim cum
ex altera parte nulla sit repugnantia, nec vllum incommodum.

Dico vltimo. Neq accidentia hia, neq accidentia corporis Chri

potuerunt

potuerunt se immediate vnita Verbo diuino. Suarez disp. citt. sect. 2. vbi recte docet idem supponi ab omnibus fere Theologis. Dixi immediate, qa illa fuisse vnita Verbo mediante nata humana ita vt possent denominare Christum e Deum v. g. quantum, coloratum, visibilem &c, certum ordo e, pt ex Concilijs & PP. Suarez vbi eum docet. Pbt: qa si accidentia Stae vel corporis Chri fuisset immediate vnita Verbo necessario fuissent illi vnita per vnionem nbi superadditam, vt colligi pt ex supradictis ad obtendendum nam humanam per aliquem nbi superadditum fuisse Verbo vnitam, sed nullam accidens per vnionem nbi superadditam pt e vnitum Verbo diuino. Minor, in qua est difficultas, pbt: qa vnio illa superaddita quae mediante accidens vniretur Verbo, vel faceret vnum per se cum accidente, vel n faceret vnum per se sed vnum per accidens. Quam dici n pt, qa si vnio illa faceret vnum per accidens cum accidente, neq per vnionem illam aut per ipsum Verbum supleretur accidentis inhaerentia in sbto, siquidem neq per Verbum neq per vnionem illam ipsum accidens vltime completur in rade accidentis, sicut vltime completur in rade accidentis per ipsam inhaerentiam in sbto, qua facit vnum per se cum accidente e ipsum constituit vltimo actuans vel informans accidentaliter sbtu. Q. accidens n dest Verbo immediate vnitum, qa si dest immediate vnitum Verbo deberet Verbum mediante vnione supplere in accidente id qd ipsum sit mediante inhaerentia in sbto, sicut qa substantia nata humana e immediate vnita Verbo, ipsum Verbum mediante vnione hypostatica supplet in nata humana defectum propriae subsistiae e vltime illam terminat e complet in rade subsistiae.

Quod a. negdici sint qa si accidens per vnionem superadditam ad vnitum Verbo, eadem vnio faceret vnum per se cum accidente, pbt: qa vel faceret vnum per se cum accidente in rade subsistiae, vel in rade accidentis; at neutrum dici pt. pbt qa impossibile n faceret vnum per se cum accidente in rade subsistiae, qa vnum per se in rade subsistiae n pt fieri nisi ex substantijs vel substantialibus, vt compertum e ex Phis, atqui accidens neq substantia neq aliquid substiale, & ex accidente e eius vnione cum Verbo n fieret vnum per se in rade subsistiae. Iterea neq vnio illa faceret cum accidente vnum per se in rade accidentis, qa si faceret vnum per se cum accidente in rade accidentis, ipsum accidens per eandem vnionem vltime completur in rade accidentis, pt n pt accidens aliter facere vnum per se cum alio in rade accidentis, cum sit capax alterius complementi deq sit vnum completum nisi respectu ejusdem complementi, atqui accidens vltime completur in rade accidentis e accidens in actu 2do accidere alteri tanquam subiecto mediante inhaerentia in eodem subiecto & si ex accidente e vnione cum Verbo fieret vnum per se in rade accidentis, ipsum accidens in actu 2do accidens Verbo, e per sequens in eo inhaereret e ipsum afficeret, q e dno impossibile, vt stat ex supradictis.

Rechs

R. debis accidens per vnionem cum Verbo habere tm qd ab eodem Verbo sustentetur, n. a. qd inhæreat in Verbo vel ipsum afficiat.

Contra e, qa Verbum aut per modum sbti aut per modum suppositi sustentaret accidens, neq e. datur aut assignari pt alius modus sustentandi, atqui si dicatur primum tunc accidens inhæreret in Verbo, qa tunc vnio accidentis cum Verbo haberet raoem sustentaois subiectiuæ, e per sequens raoe inhærentiæ, vt per se ptt, atq ita accidens mediante illa vnione inhæreret in Verbo, si vero dicatur 2dum ctra e, qa sustentare aliquid per modum suppositi e vltimo complere illud in raoe substiæ e facere vnum per se cum illo in raoe substiæ, atqui accidens n e complebile in raoe substiæ cum sit extra genus substiæ e aliquid ei oio oppositum, neq pt facere vnum per se cum alio in raoe substiæ, vt ptt ex supradictis.

R. debis rursum accidens mediante vnione cum Verbo sustentaret ab eo in gnre caæ efficientis, atq ita Verbum eminentiori modo e absq sui imperfectione tribueret accidenti id qd alias accidens haberet a sbto sustentante.

Contra e, qa sustentare accidens in gnre caæ efficientis nihil e aliud quam illud caare vel seruare per actionem independentem a sbto sustentante, sicuti Deus per similem actionem conseruat accidentia in Eucharistia Smto, atqui hoc n e accidens ee vnitum immediate hypostasi Verbi, vt ptt ex eo qd Eucharistia accidentia per huiusmodi actionem a Deo sustentant nec tn st immediate vnita vlli diuinæ hypostasi. pterea accidens sustentari a Deo in gnre caæ efficientis, nihil e aliud quam accidens per actionem peculiarem vniri Dei oipoiæ tanquam effectum suæ caæ efficienti, e per sequens hoc modo accidens n pt ee magis vnitum vni psonæ diuinæ quam alteri, sed æq oibus tribus psonis e mediate, quatenq ipsum accidens mediante actione dependet ab oipoia quæ e æq coiis oibus tribus psonis e e principium ois actionis ad extra, ac proinde hæc vnio accidentis cum Deo n e illa de qua sermo e cum quæritur: an Verbum potuerit assumere accidens sicut assumpsit naa humana, siue qd idem e: an accides corporis vel Aiæ Chri fuerit aut potuerit ee vnitum Verbo immediate sicut ei fuit vnita naa humana. atq ex his colligi pt multo minus accidens potuisse ee immediate vnitum Verbo, ita vt etiam simul eet actu inhærens in Aia Chri vel corpore.

Obycies: Concilia eodem modo dicunt Verbum assumpsisse Aiam e operaoes E sicut Aiam assumpsit immediate ita e operaoes, e per sequens accidentia fuerunt immediate vnita Verbo.

R. Concilij verba de Aia e operaoibus illigenda ee iuxta capacitate Aiæ e operaoum, e qa Aia e capax subsistiæ n. a. operaoes, ideo Concil. ita illigenda st vt velint Aiam Chri fuisse immediate assumptam e immediate Verbo vnita, operaoes vero solum mediate, ide, fuisse assumpta e vnita solum vt accidentia

afficientia

affirmantur quam substantiam unitam.

Denique illud addendum est, quod humores aqueus, crystallinus, & vitreus, ex quibus oculus constituitur, non sint ullo modo continuati cum sanguine, cum ex altera parte, nec sint continuati cum tunicis, quibus tanquam vasis continentur, necesse erit dicere, ut praetactis humoribus peculiarem fuisse unionem hypostaticam, ut colligi ex supradictis subordinatam in unioni hypostatica. humanae Chri nao, cum oio dicendum sit eosdem humores fuisse hypostatice. unitos Verbo, ut colligi ex supradictis de sanguine.

CAPUT VI.

An Verbi Incarnati unionem merita aliqua praecesserint?

Huius vs de quibus S. Thomas agit art. 8. q. e 10 & videri potest apud alios, cum sit facilia st, agimus hic deo de idem S. Doct. tradit art. 11 quoniam a difficultas et illam dubiciter. imo de meritis humanitatis Chri, donec de meritis Bmae Virginis & Patrum veteris testamenti; ideo, ut illa duo seorsum examinentur, caput hoc in duas partes dividemus.

PRIMA PARS.

An Christi humanitas meruerit unionem hypostaticam?

Ideo comes & recepta sentia est Christum per suam humanitatem non meruisse unionem hypostaticam, ut nullus adhuc, teste Vasquez disp. 20 cap. 1. inter eadem humanitate fuisse meritum unionis hypostatica. contra hanc sentiam tradit & probat Divus Thomas in hoc articulo, ibi Cajetanus. Suarez disp. 15 sect. 2. Huarez 2 jmam partem disp. 15. Vasquez loco citt. sequuntur ocs recentiores in hoc art. & alij Theologi, nos a. ut hanc rem discutiamus exactius, non modo inquiremus an Chri humanitas meruerit unionem hypostaticam operibus eam praecedentibus, sed etiam an eam meruerit meritis ipsam sequentibus, cum de hoc etiam sit de difficultas, eo quod Chri per opera tempore sequentia gratam Patrum veteris Testamenti, meruerit illis caelo gratam, quoniam verum id negaturi sumus, postea examinandum erit an saltem humanitas Chri potuerit mereri unionem meritis eam praecedentibus vel sequentibus, adhoc a. totum clarius praestandum hanc jmam capitis partem in dubias dubitaocs subdividemus.

Prima dubitaõ: An Chri humanitas meruerit unionem meritis eam praecedentibus vel consequentibus?

Praemittendum est pro solutione controversiae meritum quod Bonum est duplex. alterum dicitur meritum de condigno. alterum meritum de congruo. meritum de condigno est bonum opus quod habet aequalitatem proportionis quam

ut cum

hi cum premio, respectu cuius dicitur meritum, e optem ad illud obtinendum a Deo, ed pd tenty id valor, hoc e, in rade boni e meriti quantus e valor rei quæ dicitur pmium in rade boni e premij, e ideo meritum de. digno hi valorem æqualem pmio obtinendo; meritum a. de congruo ed, h hi æqualitatem proportionis sine valorem æqualem premij, sed tm proportionem imperfectam respectu illius, ita vt rade sua bonitatis præbeat Deo occasionem aliquam tribuendi eidem premium. atq ex his fit huiusmodi meritum h e meritum simpliciter sicut e meritum de digno, id tm meritum secundum quid e fit quadam decentia vel congruitate. his a. premissis sic proueria proposita illigi pt tum de merito de digno, tum de merito de congruo.

Certum e a. apud oes catholicos humanitatem Chri n meruisse unionem hypostaticam operibus tempore illam pcedentibus. siquidem sine certum e humanitatem Chri, vt stat ex Scripturis e multorum Doctorum definitione, quæ habes apud Suarez disp. 16. sect. 1. n extitisse eius tempore in rerum nra quam fuerit unita Verbo diuino, vide mani festare sequitur nec eandem ndam potuisse exercere vllam operacoem tempore eiusdem unione hypostatica. quæ operac eet eiusdem unionis meritoria, quapropter remanet tm examinandum: an Chri per suam humanitatem meruerit unionem hypostaticam operibus nda tm prioribus eadem unione vel consequentibus illam.

Dico 1mo. Chri humanitas nullis operibus meruit unionem hypostaticam. conueniunt oes Theologi, e idque D. Thomas hic, vbi sic afirmatur: oes operac illius hois, scilicet qui e Chris, subsecutæ unionem hypostaticam e nulla illius operac potuit ee meritum unionis, quibus verbis, vt stat, D. Thomas negauit Christum per suam humanitatem n potuisse meruisse unionem operibus illam subsequentibus, ac proinde voluit nullis operationibus Chri humanitatem meruisse unionem hypostaticam.

Eudoam proportionem probant ex varis Scripturæ testimonijs, quæ habes apud Vsquez disp. 30 cap. 1 num. 2. in quibus testimonijs mysterium incarnacois appellatur, gra e donum gratuitum. De ea loca n probant Christum n meruisse sibi unionem hypostaticam, sed tm nullum alium hominem meruisse incarnacoem, id fit videranti eadem testimonia, atq ita pducta loca, quæ quidem dicit Suarez loco citt. num. 7. solum excluduntur nra merita, n a. merita humanitatis Chri, quamuis e eiusdem humanitati cederetur aliud meritum unionis e sic unio respectu illius n eet gra, adhuc tm respectu nrum vere et gra.

Pbt igitur 1mo propositio ex Augustino lib. de pdestinac sanctorum cap. 15 lib. 2 de peccatorum meritis cap. 17. de correctione e gra cap. 11. serm. 9 in Euangel. Matth. e serm. 8 de verbis Apli, quibus in locis

vrsliter

perfecte auferit Christum ñ meruisse ubi unionem hypostaticam, è quidem
ego manifeste id docet vt de eius mente minime dubitari potest, verba
illis habes apud Vasquez disp. 75 cap. 1.

Ad 2do rad: qa ois operatio humanitatis Chri supposuit
unionem hypostaticam tanquam rationem sine qua non vt genere cadat
efficientis & nulla operatio humanitatis Chri meruit unionem hyposta-
ticam. Conseq: satis patet, si verum sit tris, qa meritum in genere cadit effici-
entis moralis cadat in genere vt praemium, remuneratione opendo remunerationis
voluntatem ad praemiandum, ac proinde nulla operatio humanitatis Chri ha-
buit rationem meriti respectu unionis hypostaticae, alias eadem operatio in
genere cadit efficientis causasset ~~existit~~ existentiam unionis hypostaticae,
quam tanquam rationem sine qua non supponebat, vt mox constabit.
quaqa eadem operatio humanitatis Chri respectu eiusdem unionis hyposta-
ticae fuisset prior & posterior in eodem genere cadit efficientis, qa repugnare
satis patet, et infra magis ostendetur. tris mi argtis probat: qa ois operatio sub-
stantia supponit eam vltimo completam in ratione substantiae, prae supponit illius
subsistentiam tanquam rationem sine qua ipsa operatio ñ potest pendere a nata substantia,
id est ñ supponat illam tanquam principium rerum effectuum et influens vt sit
ex principiis & ois operatio humanitatis Chri secuta ratione supponebat unionem
hypostaticam, qua mediante Verbi subsistentia supplebat in humana Chri nata
defectum propriae et creatae subsistentiae. tris huius argtis probant aliqui ex illa
proportione communi Theologos tum apud Philosophos: actiones et suppo-
sitorum. qua proportione volunt significari antequam nata substantia exerceat
operationes suas ordine nato cedere in illa terminatione substantialem subsistentiae,
Tadunta eadem proportione omnium et Joannem Theologum in Concil. Florent.
sess. 13 post medium, et probandum in divinis processionibus principium productum
ne eadem ad supponitum, qa actiones, inquit, in nata dem Philosophorum scho-
lam supponitorum et videntur, atq ita idem Authores retinent dem operationem
accidentalem pendere a terminatione substantiali nata operantis habita per subsis-
tentiam.

Verum qa probat allata fortasse potest etiam dicendo dem operationem con-
ueniri tribui quidem supposito vel substantiae vltimo completae et subsistenti, ñ
tamen pendere ab illa prout subsistens, ideo patet, adhuc efficacius idem tris
remanere dem operationem substantiae supponere subsistentiam illius tanquam rationem
sine qua non: operatio nata dicitur qua tota radicalis separata a corpore in-
tuitive cognoscit aliquam, supponit in tota secundum subsistentiam spiritua-
lem per quam illa tale subsistat in se et per se. & ois operatio substantiae praeso-
nit substantiam eiusdem substantiae, id est. eadem ratio omnium operationum substantiae,
vt per se patet. tris patet: qa si actio vel ~~cognitio~~ cognitio qua tota radicalis separata
a corpore aliquam cognoscit intuitive ñ supponeret peculiarem illam tota

subsisten-

subsistentiam spiritualem per quam tunc hic è per se, sequeretur tria
racionalem etiam viventem cum máa è corpore sibi intuitive cognoscere se:
quam, qd tn è manifeste falsum, vt ostat experientia. Neq. pte, qd si cognitio illa
intuitiua tiæ racionis h supponeret potentiam tiæ subsistiam, tiæ racionis
etiam viventem cum máa habebit ora requisita ad cognoscendam seipsam in-
tuitive, siquidem viventem cum máa hs poiam illectiuam de se nlfferentem
ad eliciendam talem cognitionem, cum mediante eadem poia. seipsam intui-
tive cognoscat quando è separata a corpore, rationem hs obtu nlfferenter applic-
catam, siquidem h mung ipsa tia è sibi identificata, dum è viventem cum
máa ptam dum è ab illa separata, quare cum vnio illius cum máa h im-
pediat talem applicacionem, neq assignari pot quenam aliud pot impedire quo
mung tia racionis viventem cum máa seipsam intuitive cognoscat, defectus
talis cognitionis necessario referendus è in defectum subsistiæ spiritualis
propriæ, quæ sit retro necessaria adhoc vt ipsa tia racionis pot operari sic
independenter a phantasmatibus, ac proinde dicendum è cognitionem qua
tia racionis separata a corpore seipsam intuitive cognoscit necessario suppo-
nere subsistiam spiritualem qua tunc tia subsistit in se, è per se, è per se-
quens dm actionem subsistiæ imponere eis subsistiam tanquam rationem
vnie qua non, qd erat probandum.

Confirmatur idem bns qa operatio supponit suum principium
completum in ordine ad quod operatur, qd modo operandi sequitur modum
esse, è tres lib. Ethic. cap. 6 sic inf. qd per se è è subsistia, vius máa è eo qd è
ad aliquid, ee. e. hoc appendere quadam videtur ab agentis eius qd è. aggrinde
cum operaces illectu è voluntatis sint ad aliud eo qd versentur circa obtu suum,
sequitur ees operaces morales è mentoriæ humanitatis Chri, quæ erant ope-
races illectu è voluntatis vel eas extrahter includebant, fuisse máa posteriores
humana Chri máa vt completa per verbi subsistiam, è per sequens easdem ope-
races supposuisse vnionem humanæ máa Chri cum eadem Verbi subsistentia.

Rebus ex eo qd ds operaces humanitatis Chri supponeret vnionem
hypostaticam tanquam rationem vnie qua non, nbere supra illatum qd nul-
lam operacem humanitatis Chri fuisse de facto mentoriam vnionis hyposta-
ticæ, qa licet inde sequatur dem operacem humanitatis Chri fuisse posse-
riorem vnione hypostatica è deo humanitatem Chri de facto h meru-
isse vnionem hypostaticam per operacem máa priorem eadem vnione, adhuc
tá dici it qd illam sibi merueris per operacem sequentem aut etiam tem-
pore posteriorem ma vnionis collaæ dependentem th, h ab eadem vnionis
collaæ, sed ab eius seruabe prius decreta è facta a deo, neutetiam Chri
per operacem tempore posteriorem grá antiquorum Patrum prius a deo pre-
uiam meruit illis eandem gratiam.

Sed tia è, qa quando nos supra in xlibe diximus humanitatem Chri

nullis

nullis operibus meruisse vnionem hypostaticam, locuti sumus de vnione prima in præuisione Dei ~~siue~~ vel a Deo præuisa, siue illa fuerit etiam prima in executione siue n̄, quare si verum sit, q̄d multi, vt audio, docent in Hispania, nempe in præuisione Dei fuisse prius vnionem hypostaticam quam habuit Chr̄us saltem pro aliquo tempore suæ passionis ē mortis, quam vnio quam habuit pro tempore antecedenti vel pro instanti suæ receptionis, de illa vnione n̄ a. de hac intelligitur nr̄a propositio, atq̄ita sicut, ꝛcedimus Chr̄um suis meritis quæ priora fuerunt in præuisione Dei quam grā antiquorum Patrum, licet hæc fuerit illis prior in executione, meruisse eidem antiquis Patribus p̄dictam grām, ita quoq̄ si vnio humanitatis Chr̄i cum Verbo pro aliquo tempore passionis ē mortis fuerit prior in Dei præuisione quam vnio illius pro tempore antecedenti, n̄ negamus Chr̄i humanitatem meruisse vnionem pro tempore antecedenti illam pro quo habuit vnionem cum Verbo primam in Dei præuisione, quid a. de hac re determinate decendum sit infra, cum ex professo de Chr̄i merito tractabitur, definiemus. ex his a. colligi p̄t ex eo q̄d oīs operaō substiæ supponat eiq̄ subsistiam, benè inferri humanitatem Chr̄i n̄ meruisse vnionem hypostaticam nimirum primam in præuisione Dei, neq̄ per operaōem nāā priorem eadem vnione, neq̄ per operaōem illa posteriorem vel quæ ab illa dependeret.

2do p̄bt̄ ꝛcio: si Chr̄i humanitas meruit vnionem primam in Dei præuisione aut meruit illam per operaōem nāā priorem aut per operaōem nāā posteriorem eadem vnione, sed neutrum dici p̄t ꝯ. Maior n̄ indiget probaōe. Minor p̄bt̄: q̄a imprimis Chr̄i humanitas n̄ meruit vnionem per operaōem nāā priorem eadem vnione, nam vel eam per huiusmodi operaōem meruisset de ꝯdigno, vel de congruo. n̄ de condigno, q̄a operaō humanitatis Chr̄i ~~cum~~ vt nāā prior vnione n̄ p̄t habere valorem sufficientem vel proportionatum ad merendam vnionem hypostaticam, q̄a operaō illa vt nāā prior vnione n̄ ē formaliter informata aut dignificata per vnionem hypostaticam vel dignitatem p̄sonæ Verbi infinitam, ē per ꝛsequens vt nāā prior vnione n̄ p̄t habere valorem infinitum, qui solus ē proportionatus ad merendam vnionem hypostaticam, quæ ē valoris infiniti.

Quod a. humanitas Chr̄i per operaōem nāā priorem vnione n̄ meruerit vnionem de congruo ꝯstabit dubitaōe sequenti, vbi ostendemus Chr̄i humanitatem neq̄ de congruo potuisse per operaōem vnione priorem mereri vnionem hypostaticam.

Iam vero q̄d Chr̄i humanitas n̄ meruerit vnionem primam in Dei præuisione per operaōem eadem vnione posteriorem siue ab ea dependentem p̄tt: q̄a principium meriti, vt ē vnio hypostatica respectu operaōis Chr̄i meritoriæ, posterioris vnione n̄ cadit sub meritum, siue q̄d idem ē principium meriti n̄ p̄t ēe p̄mium eiusdem meriti, vt pluribus ostendemus dubitaōe sequenti

Chr̄us

& Chr per gratiam unione, poterunt n meruit unionem hypostatica.

Objices 3mo: verba illa psal. 44: dilexisti iustitiam & odisti iniquitatem propterea unxit te Deus. de Chro illigantur a S. Paulo ad hebr. 1. per illa 1a. verba unxit te Deus significatur unio Divinitatis cum humanitate, ut explicat Nazianzenus orat. 20. quae & qta de Theologia, & alij Patres. praeterea illa particula propterea videtur significare eam meritoriam qua Divinitas humanitati est unita & Chr humanitas de facto meruit unionem hypostaticam. idem confirmari ex verbis illis Apocal. 6. dignus es Agne, qui occisus es, accipere divinitatem & honorem.

R particula illa propterea n significat eam meritoriam sed finalem, ut docet August. in verba allata ex psal. & Anselmus in locum Paulli allegatum, ita ut sensus sit: dilexisti iustitiam & odisti iniquitatem qtu adhoc unxit te Deus oleo laetitiae ut diligeres iustitiam. ad locum Apocal. dicimus verba illa accipere divinitatem n significare actum accipiendi divinitatem per unionem, sed adorationem & significationem honoris debiti divinitati, qtu hoc sufficienter colligitur ex eo qd eo tempore quo S. Ioan. Evangelista verba illa audiuit in Apocal. iam Chs utpote cuius humanitas accedens divinitate, cum tn verba illa, digns es accipere divinitatem, videantur significare aliquid qd tunc temporis nondum perfectum erat.

Objices 2do: humanitas Chri potuit mereri unionem hypostaticam. hoc facto eam meruit. tnis th: qa nulla ratio assignari imaginanda. consequ th: qa melius est habere aliquid ex merito quam sine merito, qa habere ex merito & habere quasi ex principio intrinseco & hoc effectu, qua est habere unionem hypostaticam ex merito, n est denegandum Chri humanitati, cum ei sit effectus quae & potius videatur ei secundum.

R negando tnis, si vitiat sermonis, ut revera est, de unione prima in praeuenione Dei, qa Chri humanitas neq de congruo, licet tempore praecesserit eam unionem hypostaticam, potuisset eam mereri, ut satis efficaciter dubitare sequentibus probabimus.

3da dubitas: an Chri humanitas potuerit mereri unionem hypostaticam? Quoniam, meritum ut diximus, aliud est de digno, aliud de congruo & de utroq merito pt illigi difficultas, ideo in utroq senso examinanda est, prius. a. definiamus an Chri humanitas potuerit de digno mereri unionem hypostaticam, postea vero: an potuerit de congruo.

Supponendum est. a. tanquam certum humanitatem Chri n potuisse mereri unionem hypostaticam per merita eam subsequentia, sed dependentia ab unione possibili, vel futura tm conditionaliter, ita ut Deus pp. praeuisa meritis humanitatis Chri dependentia ab unione possibili, vel qa merita eiusdem dependentia ab unione praeuisa sub conditione, id est, qua Deus praeuidens humanitatem Chri habituram si Verbo uniretur, motus est ad conferendam

humanitati

humanitatem Chri eandem unionem, sicut e. ens possibile è ens tm idealiter futurum n è verum ~~ens~~ aut simpliciter ens, ita neq meritum possibile neq meritum futurum tm vt idealiter futurum è meritum simpliciter, è ideo n potuit ~~ꝓ~~ huiusmodi meritum conferri humanitati Chri unio hypostatica, nõ e. huius rei propria è, qa cæ meritoria cum hãt moralem quandam efficentiam, vt ostat ex ingressis, antequam causet debet saltem secundum actualem è absolutam existiam è in ipsusmodi eremiantis, sicut cæ efficiens realis antequam causet debet è actu è absolute existens, sic e. ponuntur a sua actione.

Dico 3mo. Chri humanitas n potuit de digno mereri unionem hypostaticam per merita antecedentia unionem, vel ab eadem unione dependentia: id sentiunt contra Jacobi dum asserunt Chri humanitatem n potuisse mereri Incarnaõem de condigno per opera illa antecedentia, è hac a. proposito debet intelligi de unione hypostatica prima a Deo praevisa iuxta supradicta.

Ob proposito: qa ad merendam unionem hypostaticam de digno requiritur meritum valoris infiniti, qa cum unio hypostatica hãt valorem infinitum, è meritum valoris finiti cet inaquale valori eiusdem unionis, è per sequens n cet meritum de digno respecte illius, vt ostat ex dictis, merita vero independentia ab unione hypostatica n potut habere valorem infinitum, è per sequens n potut habere valorem æqualem valori unionis hypostaticæ, qd è necessarium ad merendam illam de condigno, & ver. humanitas Chri n potuit de digno mereri unionem hypostaticam per opera illam antecedentia vel ab illa dependentia.

Dico 2do. humanitas Chri n potuit mereri de digno unionem hypostaticam per opera ipsam sequentia vel dependentia ab eadem unione. ita Vasquez disp. 2j cap. 6 è alij contra eam asserunt humanitatem Chri n potuisse mereri Incarnaõem Verbi ut ~~ob~~ opera illam subsequentia. è vtra Suarez disp. 50 sect. 4. vbi licet potuisse de pota absoluta unionem hypostaticam ~~ita~~ humanitati Chri, ex meritis ipsius antea praeviis vt absolute futuris, potuit e. Deus, vt vult Suarez decreto efficaci per modum intentionis velle Chrum existere è mereri, ex quo decreto è intentione efficaci iam deg vivere Chrum è futurum è habiturum merita, postea vero idem Deus ex his meritis sic praeviis potuit habere secundam suae aliam voluntatem nempe exequendi Incarnaõem è unionem cum Verbo in humanitate Chri, atq ita licet Chrus n potuerit mereri Incarnaõem vel intentionem suae Incarnaõis vel unionis hypostaticæ, qa hæc è ima voluntas è intentio Dei, antequam n poterat a Deo mereri merita, eiusdem Chri futura, potuit tm mereri executionem Incarnaõis è unionis, qa ante voluntatem executiuam, Chri merita potuerunt praeuideri futura in intentione è ex iisdem meritis

eo modo

eo modo prevenis potuit moveri Deus ad volendam executionem Incarnacionis
et unionis hypostatica, id est, ut ait, et Christi humanitatem potuisse mereri unionem
hypostaticam per merita consequentia ad illam nec ab illa dependentia; nra
doctrina et etiam vra fere omnes alios, qui, ut infra patebit, tenent fieri po-
tuisse alia ratione ab illa quam assignat Suarez, id est nra propositione negati
et.

Pro eadem propositione: si Christi humanitas potuit mereri unionem
hypostaticam merita eam sequentia vel ab ea dependentia, sequitur
humanitatem Christi de facto huiusmodi meritis eandem unionem meru-
isse, sed hoc est falsum et vra contrarium est. Seq. ma: tota: qa dispositio
et excellentia, quae potuit conferri humanitati Christi nec repugnat fini
Incarnacionis, et facto fuit illi conferta, habere a. aliquid ex merito et,
ut supra etiam indicavimus, effectus et excellentius quam sit habere illud sine
proprio merito, qa habere aliquid per meritum, ut docet S. Thomas infra q. 9.
art. 3. et habere illud quodammodo per signum, habere a. sine merito et ha-
bere per aliud, effectus a. et habere aliquid per signum quam per aliud, patet.
si Christi humanitas per opera et merita consequentia unionem hypostaticam
vel ab ea dependentia potuit eandem unionem mereri, sequitur qd de facto
illam meruerit, cum id non repugnet fini Incarnacionis.

Rectis cum Suarez, quamvis non implicet humanitatem Christi meruisse
unionem hypostaticam operibus et ab ea dependentibus, de facto, tn illam non me-
ruisse hoc modo, qa hoc est vra ordinem ordinalem inter naturalem exigentiam
meriti et eventum, cum ex natura rei meritum debeat in executione praecedere ipsum
praemium.

Contra hanc responsionem est, qa si mereri unionem hypostaticam
operibus eam sequentibus vel ab ea dependentibus est vra ordinem naturalem ex-
my et meriti, maxime id qa meritum ex natura sua exigit ut superius in exe-
cutione et a parte rei quam sit praemium, ad hoc est falsum ex mente Suarez,
qa gratia data Patribus veteris Testamenti fuit praemium meritorum Christi quae
fuerunt in executione et a parte rei posteriora respectu eiusdem gratiae et res-
ponsio allata non subsistit. Confirmatur eadem impugnatio: qa si non obstante
qd meritum ex natura sua exigat esse prius in executione et a parte rei quam
praemium, nihilominus ab maiorem Christi excellentiam et gloriam vra illam
naturalem meriti exigentiam gratia Patribus veteris Testamenti collata est tan-
quam praemium meritorum Christi, quae fuerunt in executione et tempore poste-
rioris respectu eiusdem gratiae et similiter qa. maiorem Christi gloriam debuit
vra naturalem meriti exigentiam conferri humanitati Christi unio hypostatica,
tanquam praemium operum Christi eandem unionem sequentium in executione
et ab illa dependentium.

Ad pri propositio: qa principium meriti non potest cadere sub merito,

sed unio

sed vnio hypostatica humanitatis Chri cum Verbo e principium me=
riti consequentis ad eandem vnionem vel ab ea dependentis & eadem
vnio n potuit tanquam præmium cadere sub meritum ab ipsa depen=
dens, e per sequens humanitas Chri n potuit eandem vnionem mereri,
meritis ad ipsam consequentibus e ab ea dependentibus. Minor per se ptt.
Maior pbt: qa e propositio celeberrima e receptissima apud Theologos,
e colligitur ex Concilys e Patribus, qui ex eo qd auxilia graæ st principia
ois meriti inferunt vel supponunt ad nra merita ee necessarium
aliqd principium sup naale a Deo collatum gratis sine vllis meritis,
quæ illao n eet bona si principium meriti poet cadere sub meritum.
qd a verum sit id qd diximus de Concilys e Patribus ptt: qa Concilium
Tridentinum sess. 6. cap. 1 declarat initium Justificaois ee sumendum
a graa præveniente, hoc e a graa vocaois, quæ d sine vllo merito confe=
ratur, qd etiam postea alys verbis inculcat. colligitur etiam ex Conci=
lio Arausicano can. 6. e ex August. lib. de pdestinaoe Sanctorum cap. 2.
vbi expendens illa Pauli verba: n qa idonei simus cogitare aliquid ex nobis, sic
loquitur: comendans Aplus graam quæ n dat secundum merita sed facit oia merita,
inquit, n qa idonei simus cogitare aliquid ex nobis; atqui si graa, quæ facit oia me=
rita, poet sferri ex ysdem meritis, n bene ex illis Apli verbis poet colligi nobis con=
ferri graam aliquam independenter a meritis. idem probari pt ex alys locis eius=
dem August. e ex alys Patribus. vide Vasquez in 1mam partem disp. 9 cap. 6.

Rursum eadem maior pbt: qa si principium meriti poet cadere sub meri=
tum, sequeretur qd vnus e idem actus bonus charitatis v. g. poet mereri seipsum
e ee pmium sui ipsius, ac proinde cum meritum respectu præmij hat raoem
caæ efficientis, e præmium tanquam effectus comparetur cum merito tanquam
cum caa, sequeretur qd vnus e idem actus poet caare seipsum, eet prior e posterior
respectu sui ipsius etiam in eodem gnre caæ efficientis, e per sequens qd poet
in eodem gnre caæ ee pendens e independens siue pendens e n pendens, qd im=
plicat. atq ex his sequitur qd si vnio hypostatica potuisset cadere sub Chri me=
ritum, ipsa potuisset ee prior e posterior seipsa in eodem gnre caæ, e per se=
quens prior e n prior seipsa, qd repugnat.

Rdebes cum Suarez vniorem hypostaticam duobus modis sideraari poe.
vno modo prout e in intentione Dei, atq hoc modo illam potuisse ee principium
meritorum Chri, n a effectum illorum; altero a modo poe sideraari prout ht
ee in executione aut voluntate executiua Dei, atq hac raoe illam potuisse ee
effectum e præmium eorundem meritorum, quare ex eo qd asseratur qd vnio
hypostatica potuerit cadere sub meritum, n sequitur vlla implicantia, qa
vnio sub ea sideraoe sub qua fuisset principium meritorum n fuisset
præmium vel effectus illorum, sub alia vero sideraoe fuisset præmium
e effectus meritorum n a eorum principium.

Sed stra hanc

Sed contra hanc responsionem est, quia Concilia et Patres ex eodem ordine merita dependeant ab auxilio supernaturali Dei inferunt contra haereticos praesertim Pelagianos necessario aliqui principium naturale referri in executione ordo gratiae, et stat ex dictis, quia illae non esset forma et efficax si principium meritorum poset in executione stare non gratis sine quo ipsum meritum. deinde contra est, quia unio hypostatica vere in executione est principium meritorum Christi, quamvis est finis quae quod est ex intentione movet agens ad executionem mediorum, unio ut hypostatica non sicuti finis sed tanquam principium vel ratio necessario praerequisita ex parte efficientis vel merentis, et sicuti forma qua mediante Christi operationes formaliter dignificantur a dignitate Verbi personam actualem existiam et praxis in executione, servirent ad merita humanitatis Christi et unio hypostatica non potuit secundum suam existiam in executione dependere ab ipsis Christi meritis, quia alioquin in executione fuisset dependens a meritis quae etiam in executione praeexigebant eandem unionem.

Confirmatur eadem impugnatio, quia licet voluntas efficaciter praedefiniens sive aeternum intendens unionem distinguatur a voluntate exequendi merita sequentia unionem vel ab ea dependentia, voluntas tamen exequendi merita dependentia ab unione supponit voluntatem exequendi illa ordine quae eadem merita ut talia includunt vel a quibus dependent in executione, sed merita Christi sequentia unionem vel ab ea dependentia includunt unionem hypostaticam et ab ea dependent etiam in executione. et voluntas exequendi merita consequentia unionem vel ab ea dependentia supponebant voluntatem exequendi unionem, sicut est executio meritorum supponit executionem unionis, ita et voluntas exequendi merita supponit voluntatem exequendi unionem et Deus prius praevidit futuram in executione unionem quam praevidisset futura in executione merita et Deus non potuit velle dare vel ponere in executione unionem quia merita praevisa prius futura in executione, cum ipsa in executione fuerint praevisa potiori quam unio, nec potuerint praevideri nisi ut actiones futurae in executione quam illa.

Denique contra eandem responsionem est, quia si Christi merita potuissent dare unionem, non potuissent eam dare nisi prout fuissent a Deo praevisa, secundum esse in executione vel a parte rei habuissent quando re ipsa exhibuissent, hoc est, nisi prout fuissent praevisa ut merita futura et ipsa habitura valorem infinitum ex unione hypostatica et ut sic praevisa non potuisset mereri aut movere Deum ut ipse poneret unionem illam quam ipsa merita, utpote ab eadem unione secundum existiam et valorem suum dependentia, tam peritam supponebat.

Obycies, ima cum dare: et Rex dare militi saepe arma per anticipatam solutionem, ero meritis futuris dependenter ab ipsis armis et pro meritis futuris et dari principium eorundem meritorum, ac proinde

etiam

etiam Deus potuit humanitati Chri conferre vnionem hypostaticam pro meritis futuris dependenter ab eadem vnione.

R. dent aliqui in casu proposito arma conferri a Rege per modum præmij pro industria, diligentia, laboribus, et operibus quæ futura sit independentia ab ipsis armis, vt e v.g: mouere manus dum pugnatur, qui manuum motus n dependet ab ipsis armis, cum arma moueantur eo qd moueantur manus n ctra, atq ita Authores huius responsionis negant etiam in hoc casu primum vel effectum meriti ee principium meriti.

Sed ctra hanc responsionem e, qa talis pt poni casus in quo arma a Rege militi collata tanquam præmium adæquatum respondeant oibus laboribus et operibus militis etiam dependentibus ab ipsis armis, ita vt ysdem meritis vel operibus secutis Rex nihil amplius militi reddere teneatur, in hoc a casu responsio supra allata n plane satisfacit, vt ptt.

Respondendum e igitur negando Regem in pdicto casu conferre ab initio arma per modum præmij pro meritis futuris dependentibus ab armis, et addimus Regem in eo casu pve duplici contractu dare arma militi pro ysdem operibus. imo per contractum quasi emptionis, vt do tibi arma vel eorum vsum pro psenti obligoe illis pugnandi pro me, sed cum hoc onere vt arma restituas si ys n pugnaueris. rursum pt dare militi arma per contractum commutaois cum tali cditione, vt postea arma pro stipendio operum iam secutorum retineat si illis pugnauerit, vel restituat si n pugnauerit.

Obyces 2do pro eodem Authore, qd vnum existens in ordine intentionis vel in eo prauisum, sit caa alterius in eodem ordine, et hoc causet illud in alio ordine nempe executionis n implicat, qa n sequitur vnum ee prius et posterius respectu eiusdem secundum eandem raoem, sed tm secundum diuersam, id e, secundum diuersum ordinem & similiter n implicat qd in ordine intentionis vnio hypostatica causet Chri meritum vt eius principium, et postea idem meritum existens in eodem ordine vel in eo præuisum causet vnionem in alio ordine nempe executionis, qa sic meritum n erit caa et effectus respectu eiusdem secundum eundem ordinem sed secundum diuersum, et per sequens secundum diuersam raoem & Chri humanitas poterit mereri vnionem hypostaticam per merita eam sequentia.

R. negando Ans, qd ee falsum n modo stat ex absurdis supra recensitis, sed etiam clare ostenditur hac raoe: futuritio meritorum humanitatis Chri sequentium ad vnionem hypostaticam in ordine intentionis necessario supponit futuritionem vnionis hypostaticæ in ordine intentionis, siquidem ab illa dependent merita et per illam, hns raoem infiniti valoris & futuritio meritorum in ordine intentionis n pt caare futuritionem vnionis in ordine executionis. Ans ptt. Conseq ptt: qa sicut vnio e vna et eius ee actuale siue existentia

e vna

e vna, ita etiam ipsa unio vnam tm hꝫ futuritionem nec pt habere plu-
res & futuritio meritorum in ordine intentionis n pt, cadit futuritio-
nem unionis in ordine executionis, qa aliquis cadet in unione futu-
ritionem, quam ipsa unio antecedenter hꝫ aliunde, imo e futuritio uni-
onis vto inclusa in futuritione meritorum caret ratione, qd ea ex se ab-
surdum & ver. merita vt existentia in intentione n potuit ee cda unionis
in executione. qd si dicas futuritionem unionis in intentione sive
quam unio hꝫ esse ex vi voluntatis intentionis n ee absolutam sed
inchoatam tm completi. a. in ordine executionis sive ex vi voluntatis
executiua, contra sic infero & neq merita humanitatis Chri in ordine
intentionis sive esse ex vi voluntatis intentionis potuerunt habere
futuritionem completam vel simpliciter, sed tm inchoatam & merita hu-
manitatis Chri esse vt futura in ordine intentionis n potuerunt habere
rationem meriti simpliciter, sicut in eodem ordine esse n potuit habere
ee futurum simpliciter, e per sequens Deus n pt intuitu eorundem
meritorum futurorum esse in ordine intentionis vel prout in eo consi-
derantur dare humanitati Chri unionem hypostaticam, licet intuitu
illorum vt futurorum in ordine executionis, qua ratione erant complete e
absolute futura, Deus dederit gratiam Patribus veteris Testamenti.

Obiectio 3tia cum aliis recentioribus. Deus potuit efficaciter de-
cernere humanitatem Chri vnitam cum hac vel illa subsistia disiunctive
sive cum aliqua subsistia indeterminate, eam denig humanitatem vt
sic potuisset praeuidere vt futuram e habituram merita indeterminata
& ex huiusmodi meritis Deus potuisset moueri ad dandam eidem huma-
nitati unionem determinate cum persona Verbi, e per sequens humanitas
Chri potuit mereri unionem hypostaticam operibus ab ea dependentibus.

R. cum dicitur qd Deus potuisset decernere humanitatem Chri
vnitam cum hac vel illa subsistia disiunctive, sive indeterminate sumpta,
vel e sermo de subsistia prout comprehendit etiam subsistiam creatam,
vel prout comprehendit subsistia diuinas tm. si primum tunc merita huma-
nitatis Chri posita esse vt prouenientia a nda subsistente subsistia erata
vel increata. distinguendum haberet vt sic ratione meriti infiniti eo
qd n eet ratio cur illa vt sic praeuisa potuit haberet rationem meriti infiniti
quam finiti, qa n inuoluerent determinate subsistiam diuinam, vnde neq
eadem merita vt sic praeuisa pt se digno mereri unionem hypostaticam
vel mouere Deum ad dandam illam humanitati; neq eadem merita vt sic
praeuisa haberent rationem meriti finiti respectu unionis hypostatica qa
vt infra ostendemus, nullum meritum finitum pt vrgere unionem hypo-
staticam tanquam praemium e dicere Deus n pt velle dare unionem hypo-
staticam vt premium meritorum humanitatis Chri modo explicato praemisso.

qd si dicas

Ad 1. dicas Deum id c. per subsidiam disjunctive vel indeterminate.
in obrectione allata. Illi solum subsidiam inexcatam hanc vel illam dis:
junctive aut indeterminate. Et quamvis sit Deus habere voluntatem
ponendi vel exequendi unionem hypostaticam in humanitate cum aliqua
persona disjunctive vel indeterminate prius quam haberet vo:
luntatem exequendi in illa unionem determinate cum Verbo, ex quo fit
id Deus praevideret in illa humanitate prius meritum futurum ut
deponendo ab unione cum aliqua persona divina disjunctive vel indeterminate
ante quam meritum ut deponendo determinate ab unione
cum persona Verbi. Non tamen sit Deus ex. Illud quoque tum ex modo praeviuum
velle exequi aut ponere in humanitate. Cum determinate unionem cum
Verbo, nec ex, ga secundum meritum praemiaretur per aliquid sui quatenus
praemiaretur per unionem cum persona Verbi constitutiam causam
merendi in hac mente infinita id e absurdum. Sed i. a. abt. ga licet Deus
ex illo priori signo n. praevideret ob meritum determinatum, quando
tn in executione daretur unio cum Verbo, vere daretur in praemium
hanc mentis determinatis n alteri, sed hoc meritum determinatum in
executione est distinctum per unionem cum Verbo. Et vere hoc meritum
in executione praemiaretur per aliquid sui per id ipsum in executione
distinctum in suo esse, et per sequens daretur illi in praemium id id iam
a parte rei est contum, ac proinde etiam potest, ung id idem actio bona v. g.
misericordia occurri et praeviderri ut futurum prius ut actio bona in gnre
et postea in executione praemiari per se quam prout est talis actio spec. sive
misericordia, atq ita ratio prima, actus boni potest praemiari per rationem specie:
ficam actus in illo inclusam, id nemo, ut opinor, admittet, ga alioquin
ratio et effectus in huiusmodi casu n distinguerentur inter se. id implicat nec
est illi, atq haec ota absurda sequerentur etiam ex eo id docet Suarez et
miseranti ptt.

Obiicies ultimo: humana Chri nta per opera consequentia
ad unionem hypostaticam cum Verbo potuit mereri unionem hypostaticam
cum persona Patris vel Spiritus Sancti. similiter si eadem humana Chri nta
ante unionem cum Verbo fuisset unita cum persona Patris vel Spiritus Sancti
tunc potuisset per merita consequentia ad unionem cum persona Patris
vel Spiritus Sancti mereri unionem cum Verbo. Et falsum est id humana Chri
nta per opera consequentia ad unionem n potuerit unionem mereri.

Et quando supra dictum e in relatione Chri humanitatem n potuisse
mereri unionem hypostaticam per opera consequentia ad unionem, sermo
fuit tm de unione facta cum Verbo, ita ut sensus est humana Chri nta
per opera consequentia ad unionem hypostaticam quam habuit cum Verbo
n potuit eandem unionem primo praeviam mereri per opera ad illam

conse:

consequentia. ceterum vltro dedimus id potuerit mereri vnionem hypostaticam cum persona Patris & Spiritus Sancti nimirum per merita consequentia ad vnionem hypostaticam cum persona Verbi, sicut etiam dedimus id si humana Christi nata prius fuisset vnita persona Spiritus Sancti aut persona Patris quam persona Verbi potuisset mereri per opera consequentia ad vnionem cum Patre & Spiritu S. vnionem cum persona Verbi quam nunc habet.

Dico 3tio. humana Christi nata etiamsi per tempus fuisset Incarnatam neq de congruo potuisset mereri vnionem hypostaticam loquendo de merito de congruo priore dicto. cur a. hac limitatio adiatur infra ostabit. pro hac prioritate faciunt Authores qui docent Patris veteris testamenti si meruisse de congruo Incarnationem, nempe eo fundato id nulla gratia excedens a gratia creata potest mereri vel de congruo vnionem hypostaticam, ita vt diuersorum ordinum & magis distat ordo gratiae creatae ab ordine vnionis hypostaticae quam ordo natae ab ordine gratiae, cuius sententiae meminit Suarez disp. 10 sect. 6. eidem propositioni fauet Vasquez disp. 21. cap. 6. num. 54. vbi docet humanitatis sanctificationem noie a. sanctificatio hic illigit vnionem hypostaticam, vt ita ex difficultate de qua vbi & sermo, qua tractatur perfectio & altero ordinis quam ita nra sanctificatio qua operibus comparari ita, & ideo huiusmodi sanctificatio per vnionem hypostaticam nullam prae dispositionem etiam ex auxilio gratiae. ex parte nata qua vnitur, noie a. dispositionis vbi illigit meritum praeter quam id quam ipsentem eadem & ratione meriti & dispositionis vt per se stat, si hanc ab illa distinguas: eandem propositionem tenetur defendere Suarez siquidem disp. 8 sect. 3 vltimae editionis loquendo de gratia habituali & de gratia vnionis sanctificantis docet hanc esse in ordine superiori illam veri in inferiori, & contra docet id si nata & gratia sit ordinum diuersorum, ita etiam gratia habitualis & gratia vnionis, & sicut nata & in ordine inferiori & gratia vnionis in superiori, ita etiam gratia vnionis & in ordine longe excellentiori quam gratia habitualis, quin etiam docet id gratia vnionis magis superet omnem gratiam creatam quam ois gratia superet natam, ita inter illa longe maior est distantia quam inter hac, cum a. nullum bonum opus moralis siue naturalis potest vel de congruo mereri vllum bonum supernaturale, vt infra constabit, & eum sententia illi docet Suarez tom. 3 de gratia lib. 12 cap. 33. idem Author si coherenter procedat, tenet etiam defendere nullum bonum opus supernaturale independens ab vnione hypostatica id & eiusdem ordinis, in quo & gratia habitualis, potuisse de congruo mereri vnionem hypostaticam. Rerea idem aly et implicite asserunt cum ex vna parte affirmant vnionem hypostaticam esse in ordine superiori respectu reliquarum rerum supernaturalium, cuiusmodi & gratia habitualis & c. & ex altera parte voluit cum Suarez nos per bonum opus morale

siue

sive naale neq de congruo adeo mereri ullum bonum supernaale, eoq; bonum
libet supernaale sit in ordine superiori respectu boni operis moralis, qua=
nam a. hæc idem Authores illegnoi sunt, dum nihilominus asserunt
hic humanitatem potuisse in tempore antecessisset Incarnacem, mereri
de congruo illam vel unionem hypostaticam, infra in responsione ad obiecti=
ones explicabimus.

Denique addo ~~vel~~ ~~ter~~ nram propositionem magis commendari excel=
lentiam beneficij unionis hypostatica vel Incarnacis, ut manifeste ptt ex eo
si per eandem propositionem volumus Incarnacem & unionem hypostaticam
~~hi~~ ~~potuisse~~ ~~ex~~ suam excellentiam cadere sub meritum ullum vel de
congruo independens ab unione hypostatica.

Ptt. a. sic: qa meritum de congruo necessario debet habere
aliquam proportionem cum præmio cuius est meritum, ut stat ex supra a=
dictis, & nihilominus ex mta de merito, sed nulla bona opera nec ullum
meritum humanitatis hui independens ab unione hypostatica potuit
habere proportionem ullam cum unione hypostatica. ⊃. Minor ptt: qa
unio hypostatica est infiniti valoris, ut stat ex negatis, & infra magis
patebit, ois a. opera independens ab unione hypostatica est valoris finiti.
ac proinde inter illa nulla est proportio, cum nulla proportio sit finiti ad
infinitum, ut stat.

Ptt 2do: qa nullum bonum opus morale ptt vel de congruo mereri
ullum præmium vel bonum supernaale licet finiti valoris & neq ullum
bonum opus supernaale independens ab unione hypostatica ptt de congruo
mereri unionem hypostaticam. Conseq. ptt: qa ordo in quo est bonum opus
supernaale independens ab unione hypostatica est magis infra ordinem
in quo est unio hypostatica, quam ordo boni operis moralis sit infra ordi=
nem præmij vel boni supernaalis finiti, nihilominus ipse ordo infinite distat
a 2do, sicq vere solum finite distat a 4to, ut ptt ex dictis. Min. a. concedor
admittitur in tractatu de grata. breviter. a. hic ptt: qa si bonum opus morale
ptt vel de congruo mereri ullum præmium supernaalis, sequitur hoerem in fide=
lem ~~ioe~~ de congruo mereri primum auxilium grata per bonum opus morale,
q. ad semi Pelagianos pertinet. Seq. a. ptt: qa si actus boni moralis ptt de
merito de congruo ullig boni supernaalis maxime eris merito ipsi
auxilij grata cum videatur de maior ratio de hoc quam de ~~me~~ reliquis bonis
supernaalibus. rursum idem tnis ptt: qa bonum opus morale licet ~~in~~ sit in
hoc fideli n. tn est ex fide, sed ~~cum~~ n. est ex fide. n. ptt de merito ullig
boni supernaalis, sicut qa fides est principium ~~ois~~ nri merti, ut in multis
locis August. docet stra semi Pelagianos, tum etiam qa qd Paulus dixit
ad Hebr. 11: sine fide impossibile est placere. Deo, sunt illegali de per omnis
in ordine ad fidem supernaalem, sed etiam illegennum de per unius actus
e operi=

e operibus in ordine ad eundem finem, vt ex Patribus colligit Suarez tom. 3 de grata lib. 12 cap. 24. Ratio vero actus moralis boni et meritorii per se ac solitaire sit dici sine fide factus, qa licet operans habet fidem ita tn ipse eundem actum elicit ac si fidem n haberet & huiusmodi actus Deo n fiunt in ordine ad finem supernaturalem, et per sequens nec habent aliquam in ordine ad vllum supernaturale praemium. plura de hac re Suarez tom. 3 de grata lib. 12 cap. 33 a num. 10.

Ad 6tum ex Suarez ad 3tum partem q. 2 art. 11 disp. 17 opera nata n solum ex eo capit n de meritoria de congruo primae gratiae vel boni supernaturalis qa sit inferioris ordinis, sed etiam qa n procedunt a sicto grato, gratia et habitualis iuxta eandem sententiam praeiudicantibus ab oi merito etiam de congruo cum a. Christi humanitas potuerit ante Incarnationem habere gratiam habitualem antecedenter ad suas operationes bonas potuit etiam per easdem operationes de congruo mereri vnionem hypostaticam.

Sed ratio hanc responsionem et qa si ea vera sit, sequitur nullum bonum opus factum in statu peccati mortalis mereri de congruo iustificationem vel gratiam sanctificantem licet illud processerit ex fide et fuerit supernaturale, hoc a. videtur ec. ratio Scripturam dicentem eleemosynas extinguere peccatum, praterea et ratio D. Thomae et eorum Theologorum sentiam, vt videre et apud Suarez tom. 3 de grata lib. 12 cap. 34. vbi etiam validis rationibus probat ad meritum de congruo n requiri gratiam habitualem ex parte gratiae merentis, et etiam inde confirmari sit, qa aliquin nec contritio peccatoris licet efficacissima de congruo mereretur gratiam iustificantis, qd tn et ratio eorum sentiam et nimis durum, et ad meritum de congruo respectu boni supernaturalis n praerequiritur gratia habitualis, et per sequens si bonum opus supernaturale suppeditans gratiam habitualem et sufficiens ad merendum de congruo vnionem hypostaticam, etiam bonum opus morale sufficiet ad merendum de congruo gratiam habitualem, cum sit minor distantia inter ista duo quam inter illa.

Ad 6tum ex eodem Suarez itidem quamvis opus supernaturale humanitatis Chri independens ab vnione hypostatica fuisset in ordine inferiori respectu eiusdem vnionis, ambo tn attinuissent ad ordinem rerum supernaturalium, atque opera nata et bona supernaturalia n attinent ad eundem ordinem, ac proinde et ipsae ratio.

Sed ratio hanc responsionem et, qa licet operationes humanitatis Chri independentes ab vnione hypostatica fuissent in eodem ordine cum supernaturali in quo etiam vnio hypostatica, idem tn ordo rerum supernaturalium subsistit in aliquot ordines, quorum alter dici sit ordo supernaturalis finitus sive infinitus, et comprehendit vnionem hypostaticam et alia sive physice sive moraliter infinita; alter vero dici sit ordo supernaturalis finitus qui comprehendit tm reliqua supernaturalia, et et finitus, hic a. ordo infinite ab illo distat, ac proinde

magis

magis ab illo ordinat quam ab hoc ordine dicet ordo rerum naturalium. Et quia
per opera naturalia nihil supernaturale possumus mereri vel de congruo, ita Christus huma-
nitas per opera indecenter ab unione hypostatica nec de congruo poterit mereri
unionem hypostaticam.

Ad 3tio cum quibusdam recentioribus in hoc differre ordinem gratiae
creata ab ordine naturali, nata est verbis vel actibus suis res supernaturalis ordinis
attingere effectu modo obiectiue, ut cognoscendo, credendo et amando; at vero
gratia potest saltem hoc modo attingere ipsam unionem hypostaticam, quod est necessa-
rium et videtur satis ad illam merendam de congruo quatenus supposita
subsistentia operantis.

Sed contra hanc responsionem quia nullum est assignari sufficiens fun-
damentum cur ad hoc ut aliquis possit mereri de congruo alicuius bonum supernaturale
necessarium sit ut illud effectu modo cognoscat, siquidem fideles praesertim doc-
tos et rudiores imperfecto modo cognoscunt gratiam habitualem et beatitudinem
supernaturalem, ut patet etiam ex sacra experientia, et ex Paulo dicente neminem
nosse quae praeparavit Deus diligentibus se in augmentum gratiae et beatitudi-
nem supernaturalem non solum de congruo sed etiam de condigno mereri. adhuc quia ex
eo quod non possit effectu modo cognoscere bona supernaturalia non sequitur nos per
bonum opus morale et naturale non posse de congruo mereri illum bonum supernaturale.
adde quod si haeretici adeo cognoscunt beatitudinem ut eam possint intentare et desi-
derare, ut contigit in Simone Mago et passim contingit etiam in aliis haereticis,
quod cum illi habent per vires naturales, non video cur Suarez dixerit non posse per bonum
opus morale mereri de congruo bona supernaturalia quod defectum vel imperfectionem
cognitionis aut dendere versantes circa illa.

Ad 4tum quod licet bonum opus morale non possit habere proportionem ulla
vel imperfecta non cum gratia habituali aut alio bono supernaturali, et tamen bonum
opus supernaturale ut recipiens ab unione hypostatica habet proportionem
aliquam cum eadem unione, ita ut possit esse eius meritorium de congruo, nem-
pe quod ex eo quod supposito di unio hypostatica sit futura ex divina ordinatione
non est esse ulla convenientior dispositio ad illam quam sit bonum opus super-
naturale.

Sed contra quia si haec responsio esset bona, similiter nos possumus dicere
quod supposito quod ex ordinatione divina sit futura gratia habitualis non est esse ulla
convenientior dispositio ad illam quam bonum opus morale vel naturale, ut
sit quod ex eadem responsione bonum opus morale poterit mereri de congruo
gratiam habitualem et alia bona supernaturalia, quod est falsum.

Denique respondent quidam recentiores bonum opus morale non habere
ullam proportionem ad meritum respectu cum gratia habituali vel bono
supernaturali, quia nata sunt naturalia, et gratia sunt supernaturalia non ordinata ad union
ad eandem finem, contra vero unio hypostatica et opera supernaturalia

gratiae

praecedentia ex grata habituali sicut et eadem gratia est ordinata ad eundem finem, propterquod tam visio hypostatica quam grata habitualis et opera ex illa praecedentia est ordinata ad visionem Dei tanquam ad suum ultimum et adaequatum finem, et ideo potest habere proportionem aliquam inter se, sicut habet inter se, ita illa quae est ordinata ad eundem finem.

Sed contra, ita falsum est quod visio hypostatica, sit ex se ordinata ad visionem beatificam tanquam ad finem suum, nam cum finis debeat esse praelectior et quae ex se sit ad finem et visio hypostatica sit infinite praecelsa et ut aliquid substantiale, prout est de ex intrinseca et substantiali constitutione ipsius Christi, non est ex natura sua esse ordinata ad visionem Dei tanquam ad finem, cum visio sit aliquid accidens, et per sequens sit longe imperfectior unione hypostatica. neque obstat quod Philosophi contra asserant quod de ente non operari et quod substantia sit ut operacem, nam hoc, ut diximus in Philosophia, non est intelligi nisi de vel ita ut sensus sit natam velem suae authorem nata in hunc finem intendere et producere substantias ut ipsae operentur, quamvis revera ipsae non sint ad suas operates tanquam ad finem, vel ita ut sensus sit ~~quas~~ substantias esse ad actiones operantes, ita ut finis substantiae secundum se et quoad sumpta sit constitutum ex substantia et operate, quod totum est nobilius sola substantia; quemadmodum ergo visio hypostatica carget visionem beatificam tanquam passionem, vel operacem sibi debitam, non sit ipsam pro fine, nisi forte prout ipsa aliquo modo conflat unum cum visione hypostatica modo explicato. hoc a. posito adhuc visio hypostatica haberet finem simpliciter distinctum a fine gratiae habitualis, ut per se patet, ac proinde responsio allata ruit eo quod falso nitatur fundo. quod a. supraduximus de visione hypostatica dici quod etiam et gratia habitualis, nemque quod gratia habitualis eum sit quasi substantialis vita, spiritualis vel naturalis et ima radix omnium operationum supernaturalium vitalium, inter quas et etiam ipsa visio beatifica, non est ordinari ad eandem visionem tanquam ad suum finem, sed hoc est illi debito tanquam actio superveniens vel tanquam fructus arbori, atque hoc magis placet eo quod visio beatifica, ut probabilior fert opinio, non sanctificat nec facit hominem Deo gratum vel amicum. contra vero gratia habitualis sanctificat, gratum et amicum Deo facit, quare si alterum illorum atque altero eligendum esset melius esset eligere gratiam habitualem sine visione beatifica quam contra, quod conformius est recta ratio eligere esse sanctum, Deo gratum, et amicum atque visione Dei, quam eligere videre Deum atque sanctitate et amicitia Dei. ulterior contra eandem rationem facile excogitari potest quae in praesentia afferre non vacat.

Tertio potest dici: quod si Christi humanitas per bonum opus supernaturale independens ab unione hypostatica potuit eam mereri de congruo, sequitur oportet bonum opus supernaturale fuisse infinitum in ratione meriti de congruo, ac proinde nullum bonum opus supernaturale fuisse majus

altero

altero in ratione meriti de congruo sed omnia esse omnino aequalia inter se in eadem ratione, ac proinde quodlibet esse aequale reliquis omnibus, quae omnia sunt absurda, ut per se patet. Prima a. sequela nimirum quod sequatur quodlibet bonum opus supernaturale iusti esse infinitum in ratione meriti de congruo. patet: quia tantum est meritum quantum est praemium respondens, siquidem mensura meriti est praemium, ac proinde si praemium respondens merito sit infinitum similiter meritum erit infinitum, sed unio hypostatica est infinitum praemium cum sit bonum infinitum, ut constat ex dictis, et tanquam praemium respondet cuilibet bono operi supernaturali iusti, eo quod non potest illo modo respondere uni potius bono operi supernaturali iusti quam singulis, siquidem omnia bona opera supernaturalia iusti habent proportionem inter se, unde fit quod si unum sit meritorium de congruo praemij infiniti, similiter reliqua omnia debeant esse eodem modo meritoria praemij infiniti, ut colligitur ex supradictis de contritione respectu poenae aeternae. Et quodlibet bonum opus supernaturale iusti est infinitum in ratione meriti de congruo, et per consequens quodlibet bonum opus supernaturale iusti est aequale alteri in ratione meriti de congruo et quodlibet est aequale reliquis omnibus, similiter in ratione meriti de congruo, praedicta a. sequela patent etiam ex ijs quae dicuntur de operationibus Christi Domini quae cum sint infinitae in ratione meriti de condigno ideo inter se ita comparantur ut quaelibet illarum dicatur esse aequalis reliquis omnibus in ratione meriti de condigno.

Quarto probatur: quia si Christi humanitas potuit per bonum opus supernaturale independens ab unione hypostatica mereri de congruo eandem unionem, sequitur homini peccatori non esse minus bonum facere unum tantum opus bonum supernaturale quam illud saepius replicare vel facere multa alia bona supernaturalia maiora. v. g. non esse illi minus bonum facere unam tantum eleemosynam quam facere multas illi aequales vel etiam maiores, quod quam sit absurdum per se patet. Seq. a. probatur: quia si illud quod dicitur de Christi humanitate ab adversarijs verum sit, sequitur quod peccator non minus mereatur de congruo per unum tantum bonum opus supernaturale quam per plura bona opera supernaturalia aequalia vel maiora (: dixi de congruo quia peccator per bonum opus supernaturale nihil meretur de condigno saltem loquendo de bonis supernaturalibus:) hoc a. probatur: quia peccator per unum bonum opus supernaturale imo per quodlibet de congruo meretur unionem hypostaticam quae est infinitum bonum, et per consequens de congruo meretur, de bonum supernaturale possibile. Et peccator non minus meretur per unum tantum bonum opus supernaturale quam per plura aequalia vel etiam maiora. Antecedens huius argumenti probatur: quia ideo Christi humanitas potuit, ut volunt adversarij, per opus supernaturale independens ab unione hypostatica de congruo mereri eandem unionem, quia illud est in genere rerum supernaturalium sicut est etiam unio hypostatica, sed etiam quodlibet bonum opus supernaturale peccatoris est in genere rerum supernaturalium, ut ijdem asserunt, in quo est unio hypostatica. Et peccator per quodlibet

bonum

bonum opus supernaturale de congruo meretur unionem hypostaticam, et per consequens debet bonum supernaturale.

Quinto pbt: qa si Chn humanitas posset per opus indepenDens ab unione hypostatica mereri de congruo eandem unionem, sequitur de facto quemlibet virum hominem per solubes bonum opus supernaturale mereri de congruo unionem hypostaticam non solum cum Verbo sed etiam cum reliquis omnibus personis, et debet bonum supernaturale. Certum si in eundem finem operetur, vt detur ex supradictis, sed hoc videtur esse contra communem sentum, vt per set pbt §.

Denique pbt ratio: qa si Chn humanitas potuisset ante opus indepenDenta ab unione hypostatica mereri de congruo eandem unionem, de facto illa eo modo meruisset, atqui sequela est falsa §. Minor probatur, qa meruisse unionem hypostaticam est maior excellentia humanitatis Chn quae neq repugnat fini Incarnationis neq trahit secum ullum absurdum si id potuisset, neq ad hoc fuisset necessarium vt humana Chn natura tempore praeaderet unionem hypostaticam, qa sicut Bma Virgo et Angeli, vt communis tenet opinio, per bonos actus supernaturales se disposuerunt ad gratiam sanctificantem in instanti suae productionis illamq de congruo meruerunt, ita vt eorum actus solum naturaliter praecesserint eandem gratiam, similiter asseri poterit humanam Chn naturam per actum bonum supernaturalem in instanti suae conceptionis elicitum solum naturaliter priorem unione hypostatica ad eam se disposuisse eamq de congruo meruisse.

Rebis si Chn humanitas per bonam operationem supernaturalem indepenDentem ab unione hypostatica se disposuisset ad eandem unionem eamq de congruo meruisset, id derogasset illius perfectioni et excellentiae, qa sic humanitas Chn quae non habuisset principium bonae operationis de gratiam habitualem per quam operaretur se disposuisset vel de congruo meruisset unionem hypostaticam, quam habuisset eandem unionem, ab ita Chn humanitas prout prior fuisset filia Dei adoptiva, id est falsum et magnam dicit imperfectionem.

Sed contra 2, qa Chn humanitas potuit de congruo mereri unionem hypostaticam absq eo quod prior naturaliter respectu entitatis unionis haberet gratiam habitualem, hoc est pbt, qa eadem humanitas potuit prior naturaliter habere aliquem actum bonum supernaturalem v.g. actum charitatis procedentem non ex gratia habituali, sed ex Deo extrinsecus assistente et elevante voluntatem humanitatis Chn, atqui per hunc actum Chn humanitas meruisset de congruo unionem hypostaticam §, potuit eam de congruo mereri absq eo quod prior naturaliter respectu unionis haberet gratiam habitualem. Maior est certa. Minor pbt, ex entia non sunt multiplicanda sine ratione, nam iuxta ipsos ideo bonus actus supernaturalis procedens ex gratia habituali sufficit ad meritum unionem hypostaticam de congruo quae in ordine rerum supernaturalium in quo etiam unio hypostatica, sed etiam bonus actus supernaturalis procedens non ex gratia habitualis sed ex Deo extrinseco assistente et elevante in ordine rerum

super=

supernaturalium & Chri humanitas per illum actum amoris Dei indepen-
dentem ab unione hypostatica & a gratia habituali de congruo meruisset
unionem hypostaticam.

Debes rursum, qd si Chri humanitas de congruo meruisset unio-
nem hypostaticam actu bene proveniente ex Dei extrinseca assistentia
& elevatione, Chri humanitas gratis habuisset beneficium illud extrinseca
assistentia & elevatio, qd e. profecto & derogat excellentiae Chri.

Sed utra e. ga maior & effectus disponere se ad aliqd praemium per
meritum de congruo provenienti ex beneficio Dei extrinsece assistentis &
elevantis, quam nulla ratione sed ad illud disponeret si sit possibilis huiusmodi
dispositio & habere illud mere gratis, & ideo Deus voluit ut Angeli & B.ma
Virgo ad gratiam beat. Sanctificantem se disponerent eamq de congruo mere-
rentur per actus supernaturales provenientes ex mere gratuita & extrinseca Dei
assistentia & elevatione. Et si Chri humanitas de congruo meruisset unionem
hypostaticam per actus supernaturales procedentes ex gratuita Dei assistentia,
perfectiori modo habuisset unionem hypostaticam quam si eam mere gratis
accepisset, & per sequens si Chri humanitas eo modo potuit mereri unionem
hypostaticam, ut secundus adversarij dicendum e. qd illa de facto pluribus ratio-
nibus meruerit.

Debes deinq humanitas Chri potuit mereri suas potentias naturales
nempe intellectum & voluntatem & alia huiusmodi naturalia, & tn eam n me-
ruit &, ex eo qd eadem humanitas potuerit de congruo mereri unionem hy-
postaticam & bene infertur utra adversarios id asserentes eam de facto me-
ruisse.

Q. humanitas Chri nec voluntate meruit neq intellectu licet eis
potentiis ex nata rei distincta ab illa, ut aliqui sentiunt, quia cum eadem potentia
sint principium operationis meritoriae non potuit illas mereri, sicut nec po-
tuit mereri habitus supernaturales qui fuerunt principium primi actus meri-
torij sive primo produci. ceterum Chri humanitas quatenus habuit qd
potuerit mereri, de facto meruit per merita dependentia ab unione hypo-
statica, ad maiorem e. ipsius perfectionem & gloriam facit qd Deus huma-
nitati Chri intuitu meritorum ipsius contulerit ista bona tum naturalia
tum supernaturalia quae intuitu illorum potuit conferre quamvis eidem huma-
nitati debita ratione unionis hypostaticae vel ex debito natae, neq e. re-
pugnat qd aliquid debitum ex uno titulo cadat sub meritum & intuitu
mariti conferatur, patet e. ut relinquere filio haereditatem, tum qa
filius est, tum qa illam ipse filius bonis moribus ac virtute meruerit,
aliqui alter sentiunt, sed minus coherenter procedunt, ut ostendemus infra quem
ex professo de Chri merito agemus. Illud denique addo hanc vlamam ratio-
nem facere solum utra nullos adversariorum qui negant subsistiam & aliquid

necessario

necessaris praeexistentibus ab operatione naturae cuiusque substantiae, hic, ut coherenter procedant, tenentur dicere unionem hypostaticam esse aliquid necessario praeexistentem ad operationem humanitatis Christi.

Obiicies, imo: bonum opus supernaturale independens ab unione hypostatica placet Deo & Deus ex illo ut ex merito et moveri vel numere occasionem ad conferendam unionem hypostaticam, sicut etiam Rex aliquis ex pomorum calatho aut florum fasciculo sibi in donum oblato et moveri ad donandum munus illi a quo poma vel flores accepit & bonum opus supernaturale independens ab unione hypostatica et de congruo mereri eandem unionem.

Sed si ariam valet probat etiam bonum opus morale vel naturale posse mereri gratiam habitualem et gratiam unionem hypostaticam, nam etiam bonum opus ~~sup~~naturale placet Deo & ex illo tanquam ex merito Deus et moveri ad dandam gratiam habitualem et unionem hypostaticam, et per sequens illum esse mereri de congruo, id tamen adversarii negabunt. similiter igitur et nos negamus utramque sequentiam obiectionis, et addimus poma et flores habere aliquam proportionem cum Regno valde imperfectam, et esse in eodem ordine verum naturalem, ergo a. bonum supernaturale independens ab unione hypostatica et unio ipsa et in omnibus ordinibus infinite distantibus inter se et sequenter improportionatis, unde quamvis dici possit poma vel flores id de congruo mereri Regnum, non tamen et asseri bonum opus supernaturale independens ab unione hypostatica id de congruo mereri eandem unionem.

Obiicies 2do: si ~~ob~~ Christi humanitas non potuit per bonos actus supernaturales independentes ab unione hypostatica mereri de congruo eandem unionem, sequitur neque Christum potuisse per suos bonos actus mereri de condigno vel de congruo pro alia humanitate unionem hypostaticam, non consequentia patuit, et probat ex supradictis & 1. leg. ma: pt: quia si Christi humanitas non potuit per bonos actus supernaturales independentes ab unione hypostatica mereri de congruo eandem unionem maxime ergo quia actus supernaturales independentes ab unione hypostatica magis distant ab unione hypostatica quam actus boni naturales distant a gratia habitualis, sed etiam actus supernaturales Christi erant magis distantes ab unione hypostatica quam actus boni naturales distant a gratia, siquidem et haec distans inter se finite, illa vero infinite. & si Christi humanitas non potuit per bonos actus supernaturales independentes ab unione hypostatica mereri de congruo eandem unionem, ~~non~~ sequitur neque Christum potuisse de condigno vel de congruo mereri unionem hypostaticam pro alia humanitate.

Ad negando seq. ma: adeo probandam nego minor, quia actus supernaturales Christi cum alio modo procederent ab unione hypostatica cum Verbo, quatenus supponebant unionem cum persona Verbi erant solaliter significati per certas unionis et Verbi dignitatem, et per sequens non distabant infinite

ab unione

ab unione hypostatica, sed erant in ordine divino nec in eodem ordine in quo ipsa unio erant infiniti valoris, et ideo habebant proportionem cum unione hypostatica et possunt eam mereri etiam de condigno, proportio e. requisita inter meritum et premium non est alia quam proportio in ratione eiusdem valoris vel eiusdem ordinis, atque hoc modo proportio quidem effecta erat inter actos bonos supernaturales Christi et unionem hypostaticam.

Obiices 3tio: unio hypostatica non est infinita in ratione boni, sequitur ens creatum accipiendo finitum et infinitum et non est ex infinita in ratione premij, et ita sequens actus bonus supernaturalis licet independens ab unione hypostatica et eam de congruo mereri.

Respondeo: ens, unio hypostatica secundum se sumpta non est infinita in ratione boni sed est ens physice finitum ac limitatum scilicet unio hypostatica ut informata moraliter per gratiam ognitatem Verbi et eius subsistentiam non est infinita in ratione boni nego tns, atque hoc modo et infinita in ratione premij, siquidem nullum maius illa premium exigitari potest et ideo negatur sequentia.

Obiices 4to: unio hypostatica exigit gratiam habitualem et virtutes infusas tanquam passiones vel proprietates et ha, quamvis finitae sint, nihilominus habent proportionem cum unione hypostatica cuius sunt proprietates et similiter bona opera supernaturalia licet sint independentia ab unione hypostatica et sint finiti valoris, poterunt adhuc habere aliquam proportionem cum illa et sequenter illam mereri de congruo.

Respondeo, sicut unio hypostatica est infiniti valoris moraliter loquendo, similiter exigit passiones vel proprietates quae quidem sunt hyspice finitae sed moraliter infinitae, imprimis e. habitualis gratia quae, cum unione hypostatica et sunt tanquam eius proprietas ex eodem aliquo modo et unita divinae personae habent quendam infinitum valorem et dignitatem, ut bene docet Suarez disp. 22 sect. 3 et magis infra videbit. similiter virtutes infusae conuniuntur eadem cum unione habent quandam infinitam dignitatem ratione unionis cum Verbo, sicut etiam ratione eiusdem unionis operationes procedentes ab iisdem virtutibus et infiniti valoris in ratione meriti, unio e. ad Verbum, ut bene testatur etiam Suarez loco citato. elevat et nobilitat quicquid illi coniungitur iuxta unius cuiusque modum et capacitatem.

Ad 1m de unio hypostatica ita exigit gratiam habitualem et virtutes infusas ut non ex se exigat illas in certa aliqua vel determinata intensione, nam illas infinite intensas vel infinite effectas secundum physicam entitatem exigeret si tales habitus aut virtutes effectibiles, ac proinde per hanc etiam rationem ex

praecisa

gratiæ vnionis hypostaticæ exigentia nihil collici ex strano.

Obijcies 5to: Chrs etiam vt hóo ratione vnionis hypostaticæ è caput hominum qui est eius membrum, atqui membra debent esse proportionata capiti, sed Chrs est infinitatem relinquit homines, ergo item & similiter angelus indegendentes ab vnione hypostatica licet sint finiti valoris nihilominus poterunt habere proportionem cum vnione hypostatica tanquam cum premio so mereantur de congruo.

Ex negando ratio: ratio disparitatis è quia homines sit mystica Chri membra, sto vt talia habent proportionem cum Chro tanquam cum capite, quatenus sit acta recipere a Chro bona gratiæ è sanctificationis è esse Christi & aptus ad influendum huiusmodi bona in ipsos homines, ad generandam e. huiusmodi proportionem necessario requiritur vt vnio hypostatica habet infinitam dignitatem, ex alioquin Chrs vt hóo qua ratione includit etiam vnionem hypostaticam è sacramentum mysterium, vt est, modo explicato influere in homines, qui vt possint a Chro participare huiusmodi influxus debet habere infinitatem, alioquin secus verbis verbis non integeret. potest igitur Chrs è relinquit homines habere inter se proportionem capitis è membrorum, licet Chrs includat infinitatem quam non habent relinquit homines, sicut etiam si homo vtrum ita conuineretur vt in eo comprehendamus Deum tanquam rectorem siue principem è omnem rerum causam, quamuis entia creata in illo contenta è clere sint infinita, nihilominus tanquam partes ordinis secundaria è entia subordinata habent proportionem ad Deum tanquam ad Rectorem è omnem causam, quatenus videlicet sit capacia influxus omnis causæ siue huiusmodi influxus sit creationis siue conseruationis siue cooperationis vel concursus necessarij ad operationes creaturarum. ex his q. sit ad proportio inter homines vt membra è Chrum vt caput, cum nihil aliud sicut quam capacitatem membrorum ad recipiendum influxus è totam capitis ad influendum, non modo non deficiunt ex codem casu sed infinite dignitatis & perfectionis membra vero finita è huiusmodi capitis secundum perfectionem infinite distant a membris, sed etiam necessario exigit talem diuersitatem, vt ratio ex supradictis, ratio vero cum ratione meriti consistat in ratione bonitatis siue moralis valoris ac premij è omnium sit mensura meriti ita vt hoc debeat esse illi æquale, vel proportionatum, si premium habet infinitum valorem meritum vero habet finitum, non sit huiusmodi meritum comparari cum proprie premio tanquam eius meritum vel de congruo, è per sequens nec quidem bonum opus indegendens ab vnione hypostatica poterit cum illa ratione pereri.

Ex modo dictis colligitur, quod licet adhoc vt aliquid in ratione meriti habet proportionem cum altero tanquam cum premio non requiritur vt inter illa sit proportio in ratione entis vel in ratione entitatiua, non tamen sufficit quacunque proportio quam illa inter se habent in ordine ad aliquid tertium, vt ratio è

ex supra

ex supradictis, & ex eo q̃ Deus & creatura hꝫ proportionem inter se, in ordine ad vnum 3tum nempe in ordine ad creaõem, quatenus Deus ꝓt & principium effectuum creaõis, creatura vero terminus illius, nec tn hæc proportio & illa quæ requiritur vel sufficit ad racem meriti.

Obyces vltimo: Authores communiter docent Chri humanitatem si ante Verbi Incarnaõem extitisset potuisset de congruo mereri vnionem hypostaticam.

R. illos hoc ita illegi vt velint humanitatem Chri de potuisse de congruo mereri vnionem hypostaticam n quatenus ea se tenet ex parte personæ Verbi concreatæ, sed quatenus se tenet ex parte ipsius humanitatis, quæ aõ & aliquo simpliciter finitum & tm infinitum secundum quid vt testatur Suarez disp. 4 sect. vlt. Ado dici it eosdem Authores in hac maa late accepisse racem meriti de congruo nempe pro altiori quo: sitione vel reparaõe quam pura creatura posit ex parte sua exhibere, licet huiusmodi præparaõ nullam haberet proportionem vel racem dignitatis proportionatæ aut meriti respectu vnionis hypostaticæ, atq hoc modo in repræsenti meritum de congruo respectu vnionis videtur explicare Suarez disp. 10 sect. 6. denig ydem Authores posint illegi de merito de congruo improprie alia raõe quæ scilicet ponto congruitas faciendi Incarnaõem se tenet ex parte Dei & misericordiæ ipsius n ex parte ipsius operantis vel operis. sicuti D. Thomas 1. 2dæ q. 114 art. 3 in corpore de congruitate recompensatis loquitur cum ait: videtur congruum vt hoi operanti ex libero arbitrio secundum suam virtutem, Deus recompenset secundum excellentiam suæ virtutis, in quo casu nulla & merti congruitas ex parte operis vel operantis, vt pt exadtis, sed tm ex parte Dei posita. tn cooperaõe facta liberi arbitrij.

SECUNDA PARS CAPITIS

An Patres veteris Testamenti et Beatissima Virgo meruerint Incarnationem.

Hæc etiam difficultas ꝓt illegi tum de merito de condigno tum de merito de congruo. præterea ꝓt illegi de Incarnaõe quoad substantiam & de eadem Incarnaõe quoad ipsius circumstantias, neq solum n locum in eo qd de facto contingit, sed etiam it extendi ad id qd de poa absoluta fieri it in hac maa.

Certum 1. videtur & neq Beatam Virginem neq vllum alium purum hoiem licet sanctum de condigno meruisse Incarnaõem quoad substantiam, nempe ita vt in Chri humanitate fieret vnio hypostatica, vbi primis se id significant verba illa Zachar. apud Lucam 1mo: per viscera misericor:

dia

dia Dei nri in quibus visitavit nos oriens ex alto. Iterea idem patet
ratione: qa meritum de condigno debet habere aequalitatem proportionis cum
~~meritis~~ praemio, vt ex dictis, sed nullus puris hominibus licet sanctis merita habuerunt
aequalitatem proportionis cum Incarnatione, siquidem haec infiniti valoris
illa finiti. Et neq; B.ma Virgo neq; Patres veteris Testamenti de condigno
meruerunt Incarnationem, alij in hac re conveniunt D. Thomas, Bonaventura,
Richardus et reliqui Scholastici, an vero Patres vel B.ma Virgo po-
tuerint de condigno mereri Incarnationem nec ne, Authores non conveniunt.

Dico 1mo. neq; Patres veteris Testamenti neq; B.ma Virgo neq; ulla
alia pura creatura potuit de condigno mereri Verbi Incarnationem. in hac
re conveniunt cum D. Thoma hic, vt constat ex iisdem rationibus. idem sentit
Vasquez disp. 22 cap. 4 et in 1mam partem disp. 89 num. 83. et 102. et disp.
95 num. 34. et alij complures, quorum multos habes apud Vasquez in 3tiam
partem disp. 22 citt. cap. 4 num. 39 et 40. haec tn doctrina et ratio meritorum
in hunc articulum dubitat Velez j. et alios recentiores existimantes fuisse
possibile vt SS. Patres de condigno mererentur Incarnationem.

Prb. ratio: qa neq; Patres neq; B.ma Virgo neq; ulla alia pura creatu-
ra potuit habere merita valoris aequalis Incarnationi vel unioni hypostaticae
et non potuerunt de condigno mereri Incarnationem. consequens est verum patet tres.
patet ex dictis. tres a. pte: qa neq; Patres neq; B.ma Virgo aut alia pura crea-
tura potuit habere principium infiniti valoris in suis meritis, siquidem
huiusmodi principium solum duplex fingi potest, nempe gratia habitualis infi-
nita, et unio hypostatica, gratia a. habitualis infinita repugnat, vt in pra-
esentia supponimus et supra etiam indicavimus, unio vero hypostatica
neq; fuit neq; potuit esse in Patribus aut in B. Virgine supponito qd est
pura creatura, qua ratione in presentia de illis loquimur.

Confirmatur: qa unio facta in Incarnatione transcendit ordinem beati-
tudinis, siquidem beatitudo est in eodem ordine in quo est gratia habitualis
et merita puri creaturae, Incarnatio vero est in ordine superiori siue diuino
et Incarnatio non est de praemium condignum ~~pu~~ meriti puri creaturae, qa
quidem transcendit ordinem beatitudinis quae est praemium condignum me-
ritorum puri creaturae, imo etiam transcendit ordinem meritorum puri
creaturae, ac proinde huiusmodi merita non potuit habere rationem meriti de
condigno respectu Incarnationis.

Obicies: potuit Deus creare purum hominem cum gratia in ingen-
ti a Deo, ratione potuit illi promittere Verbi Incarnationem in pro certo
aliquo tempore. bene operaretur et ille hoc potuit bene operando mereri
de condigno Incarnationem, qa Dei promissio auget valorem operationis bonae
ad aequalitatem valoris quae est in praemio promisso.

Ad negando neg: et eius probatione ratio a. a priori est, qa cum promissio
sit ado

sit oio extrinseca operaõi meritoria neq sit eius circumstantia, n̄ pt augere dignitatem aut valorem operis, qd si ex dignitate e sanctitate psonæ operantis quæ e extrinseca operi idem opus accipit dignitatem meriti, id evenit qa sanctitas psonæ e circumstantia, sive quid fvaliter e per se ptinens ad dignitatem operis aut fvā moralis eiusdem operis. deinde, qd promissio n̄ poit augere valorem operis ita vt faciat illud de merito n̄ condigno ✗ condignum ptt: qa alias sequeretur de facto hoies per contritionem mereri de condigno remissionem peccati mortalis e graam sanctificantem, qa peccatorum remissio e per sequens graa sanctificans promissa e ctritioni, vt ptt ex multis Scripturæ locis, e supponimus ex tractaõe de Poenitentia. sequela a. e falsa, vt ostat ex supradictis, pluribus idem probat Vasquez in 1mam 2dā disp. 114 cap. 5 e 6.

Dices: pt Rex sola sua voluntate e ctitutione augere valorem Regni, vt tribuere valorem monetæ quæ ante a illum n̄ habebat, siquidē e aliquando contingit vt Rex monetæ ex aliqua vilissima maa vt ex corio factæ valorem pro parte pecuniæ tribuat &, similiter Deus sua promissione e constitutione pt tribuere operi puræ creaturæ valorem condignum sive æqualem valori Incarnaõis.

R. negando Ans, quando c. Rex iubet nummum excudi in maa vili illumq imperat recipi pro legitima pecunia, verè n̄ auget valorem huiusmodi monetæ, sed tm eam statuit in signum obligaõis e quasi loco chirographi quo ipse postea pro huiusmodi pecunia teneatur reddere monetam legitimam, id e, confectam ex coui e legitima maa, quare sicuti conficiens e tradens alteri chirographum obligatorium, verè n̄ auget valorem chartæ ex qua confectum e chirographum, similiter neq in pdicto casu Rex auget proprie valorem maæ vilis ex qua nummus confectus e.

Dico 2do. neq Patres veteris Testamenti, neq B. Virgo, aut vlla pura creatura potuit de congruo mereri Incarnaõem. propositio satis ostat ex 3tia scliõe, dubitaõis pcedentis e eius probaõibus. his absolutis tractandum ect. an Bma Virgo e Patres veteris Testamenti meruerint circumstantias Incarnaõis, sed hanc controversiam meliq e commodiq definiemus ex ys quæ dicentur in disputaõe de Christi meritis.

Disputaõ III.